

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 3/2008

Cena \$ 2.50

MARCH 2008

Pout' do Svaté země (15)

Na svatbě v Káně

Zatímco Jan Křitel dále hlásal křest pokání na odpuštění hříchů, vrátil se Ježíš se svými prvními učedníky zpátky do Galileje a zde se účastnil jako čestný host svatební hostiny v Káně Galilejské. Evangelista svatý Jan o tom píše: „Třetího dne byla svatba v Káně Galilejské. Byla tam Ježíšova matka; na svatbu byl pozván také Ježíš a jeho učedníci.“ (Jan 2,1-2) Evangelista se zmiňuje o čase a místě oné první velké události, kdy Ježíš svým prvním veřejným zázrakem zjevil svou božskou moc. Časový údaj „třetího dne“ je pro některé exegety nejasný, neboť jsou v rozpacích, zda se dny počítají od okamžiku, kdy Ježíš opustil Betánii Zajordánskou, kde byl pokřtěn, nebo zda to znamená třetí den v židovském týdnu, tedy úterý. Cesta z Betánie Zajordánské vedla údolím Jordánu proti proudu řeky až k jezeru Genezaretskému a odtud do Galilejské kotliny směrem do Kány. Celkem to bylo asi 200 kilometrů, a tak nemohli zvládnout tuto cestu za tři dny. Zde se tedy jedná o třetí den v týdnu, tedy úterý, které bylo v židovské lidové víře a také podle mišny dnem, kdy se lidé nejraději ženili, neboť ve zprávě o stvoření je třetího dne dvakrát řečeno: „Bůh viděl, že je to dobré.“ (Gen 1, 10.12)

Evangelistovo označení „Kána Galilejská“ má uvedenou Kánu odlišit od stejnojmenného města, které nebylo v Galileji. V knize Jozue (19, 28) je zmínka o jedné Káni ve Foinikii, jihovýchod od Týru. Podle evangelistovy zprávy se lze domnívat, že Pán Ježíš přišel se Simonem Petrem, Natanaelem, Ondřejem, Filipem a Janem do Kány, když bylo svatební veselí již v plném proudu. Některé židovské svatební zvyky můžeme najít popsane v rabínské mišně. Podstatnou část a vlastní vrchol svatebního rituálu tvořilo převedení nevěsty z otcovského domu do domu ženicha nebo jeho otce. Podle židovského zvyku považovali dívku již ve dvanácti a půl letech za zralou pro manželství. Svatbě však musely předcházet zasnuby, jež trvaly celý rok. K převedení nevěsty do-

cházel obvykle večer prvního svatebního dne. Ženich se ubíral se svými rodinnými příslušníky a přáteli ve slavnostním oděvu a s turbanem na hlavě k domu nevěsty. Tam ho přivítaly nevěstiny přítelkyně, které vyšly blížícímu se ženichovi naproti. Na tento svatební zvyk naráží Pán Ježíš v podobenství o rozumných a pošetilých družičkách: „Tehdy bude království nebeské, jako když deset družiček vzalo lampy a vyšlo naproti ženichovi.“ (Mt 25, 1) Překladatelé obvykle překládají řecké slovo „lampades“ použité v originálním textu podobně znějícím sloven „lampy“. Většina lidí si pod tímto pojmem představuje malé hliněné lampičky na olej, které se běžně používaly v domácnostech, a kterých se při různých vykopávkách našly tisíce. Zde nás však zarazí zmínka o oleji v nádobách do zásoby. Zde si musíme uvědomit jednu věc. V případě svatby se totiž nejednalo o malé domácí lampičky. Ty jsou také v evangeliích označovány jiným termínem „lychnos“ a pro použití mimo dům jsou naprosto nevhodné. Jednak proto, že jejich slabý svít by těžko rozptýlil temnotu noci při průvodu a také proto, že venku by při sebemenším závanu větru hned zhasly. Navíc by nebylo třeba brát pro tyto lampy olej do zásoby, protože samy vydrží svítit velmi dlouho. Slovo „lampades“ uvedené v podobenství bychom měli správně překládat jako „pochodně“. Ty se dodnes používají při večerních svatebních průvodech v orientě. Pochodně jsou tvořené tyčí nahoře obalenou látkou nasáklou olejem. Aby

Interiér kostela v Káně Galilejské

pochodně při dlouhém průvodu nezhasly, nesou družičky s sebou i nádobu s olejem a čas od času jím pochodně zavlažují.

Když družičky s hořícími pochodněmi přivítají ženicha, kterému vyšly naproti, dovedou ho i s doprovodem k domu nevěsty. Tam nevěstin otec pronesl na rozloučenou krátké požehnání a celý svatební průvod opět provázený družičkami s planoucími pochodněmi, s hudbou a bubnováním se vydal na pochod k domu ženicha. Nevěsta seděla v nosítkách, podle některých rabínských zpráv s volně rozpuštěnými vlasy a nezahaleným obličejem, takže každý mohl obdivovat nebo také kritizovat její vzhled.

Pokračování na str. 12

*Foto na titulní straně:
Katolický a pravoslavný kostel v Káně*

Kristovo zmrtvýchvstání

Ježíšovo zmrtvýchvstání je základním pilířem křesťanské víry. Sv. Pavel říká: „Nevstal-li Kristus, márné je kázání naše a márná je i víra vaše.“ (1Kor 15,14)

Kristovo zmrtvýchvstání je jeho největším zázrakem. Dosvědčují ho očití svědkové, kteří Ježíše po zmrtvýchvstání viděli, mluvili s ním, dotýkali se ho a jedli s ním. Písmo svaté mluví o dvanácti zjeveních zmrtvýchvstalého Krista:

1. Nejprve se zjevil **ve velikonoční jítro Marii Magdaleně**. (Mk 16,9) Podrobně to popisuje sv. Jan: „Marie se obrátila a spatřila za sebou Ježíše, ale nepoznala, že je to on. Ježíš jí řekl: „Proč pláčeš? Koho hledáš?“ V domnění, že je to zahradník, mu odpověděla: „Jestliže tys jej, pane, odnes, řekni mi, kam jsi ho položil, a já pro něj půjdu.“ Ježíš jí řekl: „Marie!“ Obrátila se a zvolala hebrejsky „Rabbuni“, to znamená 'Mistře'. Ježíš jí řekl: „Nedotýkej se mne, dosud jsem nevystoupil k Otcí. Ale jdi k mým bratřím a pověz jim, že vystupují k Otcí svému i Otcí vašemu a k Bohu svému i Bohu vašemu.“ (Jan 20,14-17)

2. Ženám u hrobu:

Ježíš šel proti nim a řekl jim: „Buďte pozdraveny.“ Ženy přistoupily, objímaly jeho nohy a klaněly se mu. Tu jim Ježíš řekl: „Nebojte se. Jděte a oznamte mým bratřím, aby šli do Galileje. Tam mě uvidí.“ (Mat 28,9-10)

3. **Učedníkům, kteří šli na venkov** (Mk 16,12): Dva z nich se ubírali do vesnice zvané Emauzy. ... sám Ježíš se k nim připojil. ... Vešel tedy dovnitř, aby s nimi zůstal. Když byl s nimi u stolu, vzal chléb, pronesl nad ním požehnání, rozlámal ho a podával jim. V tom se jim otevřely oči a poznali ho. (Lk 24,13-33)

4. **Petrovi o velikonoční neděli**: Našli pohromadě jedenáct apoštolů i jejich druhy. Ti jim řekli: „Pán skutečně vstal a zjevil se Šimonovi.“ (Lk 24, 34) Kristus vstal třetího dne ve shodě s Písmem a ukázal se Petrovi a potom Dvanácti. (1Kor 15,5)

5. **Deseti apoštolům ve večeradle v den zmrtvýchvstání**: Když mluvili, stál Ježíš sám uprostřed nich a řekl: „Pokoj vám!“ Zděšili se a ve strachu se domnívali, že vidí ducha. (Lk 24, 36-37) Navečer prvního dne přišel Ježíš tam, kde byli učedníci... a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok... Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpustěny, komu je neodpustíte, tomu odpustěny nejsou.“ (Jan 20, 19-23)

6. **Jedenácti apoštolům i s Tomášem osm dní potom**: Tomáš řekl: „Dokud neuvidím, ... neuvěřím.“ Za týden byli jeho učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Potom vyzval Tomáše: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící.“ Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj!“ Ježíš mu řekl: „Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a přesto uvěřili!“ (Jan 20, 24-29)

7. **U Genezaretského jezera, kde Petra ustanovuje hlavou církve**: Šimon řekl: „Půjdu lovit ryby.“ Ostatní mu odpověděli: „I my půjdeme s tebou.“ ... tu noc, ale nic nechytili. ... Ježíš stál na břehu, řekl jim: „Hod'te síť na pravou stranu lodi.“ Hodili ji a nemohli ji už ani utáhnout... Ježíš je vyzval: „Pojďte snídat!“ ... vzal chléb a dal jim, stejně i rybu. Když posnídali, zeptal se Šimona Petra: „Šimone miluješ mě?“ On mu odpověděl: „Ano, Pane, ty víš, že tě mám rád.“ ... Ježíš mu řekl: „Pas mé beránky, ... pas moje ovce.“ (Jan 21, 1-19)

8. **Na hoře v Galileji, kdy svěřil apoštolům jejich světové poslání**: Jedenáct učedníků odešlo do Galileje na horu, kam jim Ježíš určil. Uviděli ho a klaněli se mu... Ježíš jim řekl: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtíte je ve jméno Otce i syna i Ducha svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. Hle já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa.“ (Mat 28, 16-20)

9. **Pěti stům bratří najednou**: Pak se zjevil více než pěti stům bratřím najednou – většina z nich dosud žije, někteří však už zesnuli. (1Kor 15, 6)

10. **Apoštolu Jakubovi**: Potom se zjevil Jakubovi, ... (1Kor 15,7)

11. **Učedníkům při nanebevstoupení v Jeruzalémě**: Vyvedl je pak směrem k Betánii, zvedl ruce a požehnal jim. A zatímco jim žehnal, odloučil se od nich a vznášel se k nebi. Oni se mu poklonili a s velkou radostí se vrátili do Jeruzaléma. (Lk 24,50-52)

12. **Šavlovi před damašskou branou**: Šavel soptil hrozbami... když už se blížil k Damašku, tu ho náhle obklopilo světlo z nebe. Padl na zem a uslyšel, že k němu mluví nějaký hlas: „Šavle, Šavle, proč mě pronásleduješ? Zeptal se: „Kdo jsi, Pane?“ Ten odpověděl: „Já jsem Ježíš, kterého ty pronásleduješ...“ (Sk 9, 1-9)

**„Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi.
Blahoslavení, kdo neviděli,
a přesto uvěřili!“**

(Jan 20,29)

Všemohoucí Bůh, který přijal
Kristovu oběť za spásu světa:
ať Vás chrání před každým hříchem

Všemohoucí Bůh, který nás obnovil
vzkříšením svého Syna: ať Vám dá
úcast na jeho nesmrtelnosti.

Všemohoucí Bůh, který proměnil
utrpení svého Syna ve slávu:
ať promění i Vaše zármutky v radost

***Pokoj Kristův v srdci a
požehnané dny Vašeho života
Vám o letošních Velikonocích
přeje a vyprošuje***

Fr. Dušan Hladík

LITURGICKÁ ČTENÍ

Květná neděle - 16.března 2008

EVANGELIUM - Mt 26,14 - 27,66

Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Matouše.

Tehdy jeden z Dvanácti - jménem Jidáš Iškariotský - odešel k velekněžím a zeptal se jich: „Co mi dáte, když vám ho zradím?“ Oni s ním smluvili třicet stříbrných. Od té chvíle hledal vhodnou příležitost, aby ho zradil. První den o svátcích nekvašeného chleba přistoupili učedníci k Ježíšovi s otázkou: „Kde chceš, abychom ti připravili velikonoční večeři?“ On řekl: „Jděte do města k jistému (člověku) a vyřídte mu, že Mistr vzkazuje: Můj čas je blízko; budu u tebe se svými učedníky slavit velikonoční večeři.“ Učedníci udělali, jak jim Ježíš nařídil, a připravili velikonočního beránka. Když nastal večer, zaujal místo u stolu s Dvanácti. Při jídle jim řekl: „Amen, pravím vám: Jeden z vás mě zradí.“ Velmi se zamoutili a začali mu říkat jeden přes druhého: „Jsem to snad já, Pane?“ Odpověděl: „Kdo si se mnou namáčí rukou v mise, ten mě zradí. Syn člověka sice odchází, jak je o něm psáno, ale běda tomu člověku, který Syna člověka zradí. Pro toho člověka by bylo lépe, kdyby se nebyl narodil.“ Také Jidáš, který ho chtěl zradit, se zeptal: „Jsem to snad já, Mistře?“ Odpověděl mu: „Tys to řekl.“ Když jedli, Ježíš vzal chléb, požehnal ho, lámal a dával ho svým učedníkům se slovy: „Vezměte, jezte. To je mé tělo.“ Potom vzal kalich, vzdal díky, podal jim ho a řekl: „Pijte z něho všichni. Neboť to je má krev (nové) smlouvy, která se prolévá za všechny na odpuštění hříchů. Pravím vám: Od této chvíle už nikdy nebudu pít z tohoto plodu révy až do toho dne, kdy z nového (plodu) budu pít s vámi v království svého Otce.“ Potom zazpívali chvalozpěv a vyšli na Olivovou horu. Tehdy jim Ježíš řekl: „Vy všichni se dnes v noci nade mnou pohoršíte, neboť je psáno: 'Budou bít pastýře, a ovce ze stáda se rozprchnou.' Ale po mém vzkříšení vás předejdu do Galileje.“ Petr mu na to řekl: „Kdyby se všichni nad tebou pohoršili, já se nikdy nepohorším!“ Ježíš mu odpověděl: „Amen, pravím ti: Dnes v noci, dříve než kohout zakokrhá, třikrát mě zapřeš.“ Petr mu však tvrdil: „I kdybych měl s tebou jít na smrt, nezapřu tě!“ Podobně mluvili i všichni ostatní učedníci. Potom s nimi šel Ježíš na venkovský dvorec zvaný Getsemany a řekl učedníkům: „Poseďte tady, zatímco se půjdu tamhle pomodlit.“ Petra a dva Zebedeovy syny vzal s sebou. Pak se ho zmocnil smutek a úzkost. Řekl jim: „Má duše je smutná až k smrti, zůstaňte zde a bděte se mnou!“ Trochu poodešel, padl tváří k zemi a modlil se: „Otče můj, jestliže je to možné, ať mě mine tento kalich; avšak ne jak já chci, ale jak ty chceš.“ Potom se vrátil k učedníkům a našel je, jak spí. Řekl Petrovi: „To jste nemohli ani jednu hodinu se mnou bdít? Bděte a modlete se, abyste nepřišli do pokušení. Duch je sice ochotný, ale tělo je slabé.“ Odešel podruhé a modlil se: „Otče můj, nemůže-li mě (tento kalich) minout a musím ho vypít, ať se stane tvá vůle.“ Znovu se vrátil a našel je, jak spí, protože se jim únavou zavíraly oči. Nechal je, opět odešel a modlil se potřetí stejnými slovy. Potom se vrátil k učedníkům a řekl jim: „Jen spěte a odpočívejte dál! - Už je tady ta hodina: teď bude Syn člověka vydán do rukou hříšníků. Vstaňte, půjdeme! Hle, už je tady můj zrádce.“ Když ještě mluvil, přišel Jidáš, jeden ze Dvanácti, a s ním velký houf s meči a kyji, jak je poslali veleknězi a starší lidu. Jeho zrádce s nimi smluvil znamení: „Koho políbím, ten je to; toho se chopte.“ A hned přistoupil k Ježíšovi a řekl: „Buď zdrav, Mistře!“ a políbil ho. Ježíš mu odpověděl: „Příteli, učiň jen k čemu jsi přišel.“ Lidé z houfu

přistoupili, vztáhli ruce na Ježíše a zmocnili se ho. Vtom jeden z těch, kdo byli s Ježíšem, sáhl po meči, vytasil ho, udeřil veleknězova služebníka a uřal mu ucho. Ježíš mu však řekl: „Zastrž svůj meč tam, kam patří. Každý, kdo sahá po meči, mečem zahyne. Anebo myslíš, že by mi můj Otec neposlal ihned víc jak dvanáct pluků andělů, kdybych ho o to poprosil? Ale jak by se potom splnily výroky Písma, že se tak musí stát?“ V té chvíli řekl Ježíš houfu: „Jako na zločince jste vytáhli s meči a kyji, abyste mě zatklí? Sedával jsem den co den v chrámě a učil, a nezmocnili jste se mě. To všechno se však stalo, abý se splnily výroky Písma u proroků.“ Tu jej všichni učedníci opustili a utekli. Ti, kdo se Ježíše zmocnili, vedli ho k veleknězi Kaifášovi, kde se shromáždili učitelé Zákona a starší. Petr šel zpovzdálí za ním až k veleknězovu dvoru. Vešel dovnitř a sedl si k služebníkům, aby viděl, jak to skončí. Veleknězi a celá velerada hledali proti Ježíšovi živé svědectví, aby ho mohli odsoudit na smrt, ale nenašli, třebaže se dostavilo mnoho falešných svědků. Nakonec přišli dva a řekli: „On prohlásil: Mohu zbořit Boží chrám a ve třech dnech ho zase vystavět.“ Velekněz povstal a zeptal se ho: „Nic neodpovídáš na to, co tito (lidé) proti tobě vypovídají?“ Ježíš však mlčel. Tu mu velekněz řekl: „Zapřisáhám tě při živém Bohu, abys nám řekl, zdali jsi Mesiáš, Syn Boží!“ Ježíš mu odpověděl: „Tys (to) řekl. Ale říkám vám: Od této chvíle uvidíte Syna člověka, jak sedí po pravici Všemohoucího a jak přichází v nebeských oblacích.“ Tu roztrhl velekněz své roucho a řekl: „Rouhal se! Nač ještě potřebujeme svědky? Právě jste sami slyšeli rouhání. Co o tom soudíte?“ Odpověděli: „Hoden je smrti.“ Pak mu plivali do tváře a tloukli ho pěstmi; někteří ho bili do tváře a říkali: „Když jsi prorok, pověz nám, Mesiáši, kdo tě to udeřil!“ Petr mezitím seděl venku na dvoře. Tu k němu přistoupila jedna služka a tvrdila: „Tys byl také s tím Galilejcem Ježíšem.“ Ale on to přede všemi zapřel: „Nevím, co povidáš.“ Když odešel k chodbě u brány, uviděla ho jiná služka a řekla těm, kdo tam byli: „Tady ten byl s tím nazaretským Ježíšem.“ Ale zase to zapřel, a to pod přísahou: „Toho člověka vůbec neznám!“ Za chvíli přistoupili ti, kdo tam stáli, a řekli Petrovi: „Opravdu, i ty k nim patříš. Vždyť už tvé nářečí tě prozrazuje.“ Tu se začal zaklínat a zapřisáhat: „Neznám toho člověka!“ Hned nato zakokrhá kohout a Petr si vzpomněl na slova, která Ježíš řekl: „Dříve než kohout zakokrhá, třikrát mě zapřeš.“ A vyšel ven a hořce se rozplakal. Když nastalo ráno, všichni veleknězi a starší lidu se usnesli proti Ježíšovi, že ho vydají na smrt. Dali ho proto spoutat a odvést a vydali ho vladaři Pilátovi. Když teď zrádce Jidáš viděl, že Ježíš je odsouzen, hnulo se v něm svědomí. Přinesl velekněžím a starším těch třicet stříbrných nazpátek a řekl: „Zhřešil jsem; zradil jsem nevinnou krev.“ Odpověděli mu: „Co je nám do toho? To je tvá věc.“ Tu hodil ty stříbrné dovnitř chrámu, utekl odtamtud, šel a oběsil se. Veleknězi vzali ty peníze a řekli: „Do chrámové pokladny je dát nesmíme, protože je to odměna za krev.“ Usnesli se tedy, že za ně koupí hrnčířovo pole na pohřbívání cizinců. Proto se tomu poli až dodneška říká Pole krve. Tak se splnilo, co řekl prorok Jeremiáš: 'Vzali třicet stříbrných, odhadni cenu za toho, kterého Izraelité tak odhadli, a dali je za hrnčířovo pole, jak mi Pán nařídil.' Ježíš pak byl předveden před vládaře. Vladař se ho zeptal: „Ty jsi židovský král?“ Ježíš odpověděl: „Ty (to) říkáš!“ Na žaloby velekněží a starších neodpověděl nic. Tu mu Pilát řekl: „Neslyšíš, co všechno proti tobě vypovídají?“ Ale Ježíš mu neodpověděl ani na jednu otázku, takže se vladař velmi divil. Bylo zvykem, že o svátcích vladař propouštěl lidu jednoho vězně, kterého chtěli. Právě tehdy měli pověstného vězně, jmenoval se Barabáš. Proto když se (lidé) shromáždili, zeptal se jich Pilát: „Koho chcete, abych vám propustil? Barabáše, anebo Ježíše, kterému říkají Mesiáš?“ Věděl totiž, že ho vydali z nenávisti. Když zasedl na soudní stolec, poslala k němu jeho žena

se vzkazem: „Nic neměj s tím spravedlivým! Kvůli němu jsem dnes ve snu mnoho vytrpěla.“ Veleknězi a starši však přemluvili lid, aby si vyžádali Barabáše, a Ježíše aby dali popraviti. Vladař se jich zeptal: „Kterého vám z těchto dvou mám propustit?“ Začali volat: „Barabáše!“ Pilát jim řekl: „Co tedy mám udělat s Ježíšem, zvaným Mesiáš?“ Všichni volali: „Na kříž s ním!“ On však namítl: „Ale co udělal špatného?“ Oni však křičeli ještě víc: „Na kříž s ním!“ Pilát viděl, že tím ničeho nedosáhl, ba naopak, že bouře stále vzrůstá. Dal si tedy přinést vodu, před očima lidu si umyl ruce a řekl: „Nemám vinu na krvi tohoto člověka. To je vaše věc.“ Všechen lid odpověděl: Jeho krev ať padne na nás a na naše děti!“ Tu jim propustil Barabáše, Ježíše pak dal zbičovat a vydal ho, aby byl ukřižován. Vladařovi vojáci vzali Ježíše do vládní budovy a svolali k němu celou čet. Svlékli ho, přehodili mu nachově rudý plášť, upletli korunu z trní, vsadili mu ji na hlavu, do pravé ruky mu dali rákosovou hůl, klekali před ním a posmívali se mu: „Bud' zdrav, židovský králi!“ Plivali na něj, brali mu hůl a bili ho po hlavě. Když se mu dost naposmívali, svlékli mu plášť, oblékli mu zase jeho šaty a odvedli ho, aby ho ukřižovali. Když vycházeli, potkali jednoho člověka z Kyrény, jmenoval se Šimon. Toho přinutili, aby mu nesl kříž. Když došli na místo zvané Golgota, což znamená 'Lebka', dali mu pít vno smíchané se žlučí. Okusil, ale pít nechtěl. Přibili ho na kříž a rozdělili si jeho šaty losováním. Potom si tam sedli a hlídali ho. Nad hlavu mu připevnili nápis s udáním jeho provinění: „To je Ježíš, židovský král.“ Zároveň s ním byli ukřižováni dva zločinci, jeden po pravici, druhý po levici. Ti, kdo přecházeli okolo, potupně proti němu mluvili. Potřásali hlavou a říkali: „Chceš zbořit chrám a ve třech dnech ho zase vystavět. Zachraň sám sebe! Jsi-li Syn Boží, sestup z kříže!“ Stejně tak se mu posmívali i veleknězi s učiteli Zákona a staršími a říkali: „Jiným pomohl, sám sobě pomoci nemůže. Je (prý) to izraelský král! Ať nyní sestoupí z kříže, a uvěříme v něho. Spořádal na Boha, ať ho teď vysvobodí, má-li v něm zalíbení. Přece řekl: 'Jsem Boží Syn!'“ Stejně ho tupili i ti, kdo byli spolu s ním ukřižováni. Od dvanácti hodin nastala tma po celém kraji až do tří odpoledne. Kolem tří hodin zvolal Ježíš mocným hlasem: „Eli, Eli, lema sabachthani?“, to znamená: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ Když to uslyšeli někteří z těch, kdo tam stáli, říkali: „On volá Eliáše!“ Jeden z nich hned odběhl, vzal houbu, naplnil ji octem, nastrčil ji na rákosovou hůl a chtěl mu dát pít. Ostatní však říkali: „Počkej, chceme vidět, zdali ho přijde Eliáš zachránit.“ Ježíš však znovu vykřikl mocným hlasem a skončil. Vtom se chrámová opona roztrhla vpůli odshora až dolů, země se zatřásla, skály se rozpukly, hroby se otevřely a mnoho těl zesnulých svatých bylo vzkříšeno. Po jeho vzkříšení vyšli z hrobů, vešli do Svatého města a ukázali se mnoha (lidem). Když setník a jeho lidé, kteří měli u Ježíše stráž, viděli to zemětřesení a všechno, co se dělo, hrozně se polekali a říkali: „To byl opravdu Syn Boží!“ Zpovzdáli tam přihlíželo i mnoho žen: byly to ty, které následovaly Ježíše už z Galileje a sloužily mu. Mezi nimi byla Marie Magdalská, Marie, matka Jakubova i Josefova, a matka Zebedeových synů. Když nastal večer, přišel bohatý člověk pocházející z Arimatie, jmenoval se Josef. I on byl Ježíšovým učedníkem. Došel k Pilátovi a žádal o Ježíšovo tělo. Pilát poručil, aby mu ho vydali. Josef vzal tělo, zavinul ho do čistého lněného plátna a uložil ho do své nové hrobky, kterou si dal vytesat ve skále. Před vchod do hrobky přivalil velký kámen a odešel. Marie Magdalská a druhá Marie seděly naproti hrobu. Druhý den, to je po dnu příprav na svátek, přišli veleknězi a farizeové společně k Pilátovi a řekli: „Pane, vzpomněli jsme si, že ten podvodník ještě zaživa prohlásil: 'Po třech dnech vstanu z mrtvých.' Dej tedy rozkaz zajistit hrob až do třetího dne. Jinak by mohli jeho učedníci přijít, ukradnout ho a říci lidu: 'Vstal z mrtvých.' Pak by ten po-

slední podvod byl ještě horší než první.“ Pilát jim odpověděl: „Tady máte stráž. Jděte a zajistěte hrob, jak uznáte za dobré.“ Oni šli a zajistili hrob tím, že zapečetili kámen a postavili stráž.

Zmrtvýchvstání Páně - 23.března 2008

1. ČTENÍ - Sk 10, 34a, 37-43

Čtení ze Skutků apoštolů.

Petr se ujal slova a promluvil: „Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, událo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: Jan Bůh pomazal Duchem svatým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, prokazoval dobrodiní, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel. A my jsme svědky všeho toho, co konal v Judsku a v Jeruzalémě. Ale pověsili ho na dřevě a zabili. Bůh jej však třetího dne vzkřísil a dal mu, aby se viditelně ukázal, ne všemu lidu, ale jen těm, které Bůh předem vyvolil za svědky, totiž nám, kteří jsme s ním jedli a pili po jeho zmrtvýchvstání. On nám přikázal, abychom to hlásali lidu a se vši rozhodností dosvědčovali: To je Bohem ustanovený soudce nad živými i mrtvými. O něm vydávají svědectví všichni proroci, že skrze něho dostane odpuštění hříchů každý, kdo v něho věří.“

EVANGELIUM - Jan 20, 1-10

Slova svatého evangelia podle Jana.

Prvního dne v týdnu přišla Marie Magdalská časně ráno ještě za tmy ke hrobu a viděla, že je kámen od hrobu odstraněn. Běžela proto k Šimonu Petrovi a k tomu druhému učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu a nevíme, kam ho položili.“ Petr a ten druhý učedník tedy vyšli a zamířili ke hrobu. Oba běželi zároveň, ale ten druhý učedník byl rychlejší než Petr a doběhl k hrobu první. Naklonil se dovnitř a viděl, že tam leží (pruhy) plátna, ale dovnitř nevešel. Pak za ním přišel i Šimon Petr, vešel do hrobky a viděl, že tam leží (pruhy) plátna. Rouška však, která byla na Ježíšově hlavě, neležela u těch (pruhů) plátna, ale složená zvlášť na jiném místě. Potom vstoupil i ten druhý učedník, který přišel k hrobu první, viděl a uvěřil. Ještě totiž nerozuměli Písmu, že Ježíš musí vstát z mrtvých.

2.neděle velikonoční - 30.března 2008

EVANGELIUM - Jan 20, 19-31

Slova svatého evangelia podle Jana.

Navečer prvního dne v týdnu přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ Tomáš, jeden ze Dvanácti, zvaný Blíženec, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: „Viděli jsme Pána!“ On jim však odpověděl: „Dokud neuvidím na jeho ruku jizvy po hřebecích a nevložím svůj prst na místo hřebů a nevložím svou ruku do jeho boku, neuvěřím.“ Za týden byli jeho učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Potom vyzval Tomáše: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebud' nevěřící, ale věřící.“ Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj!“ Ježíš mu řekl: „Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a přesto uvěřili.“ Ježíš vykonal před svými učedníky ještě mnoho jiných zázraků, ale o těch v této knize není řeč. Tyto však jsem zaznamenal, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste měli život v jeho jménu.

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 29. února 2008

Politické události

Václav Klaus opět zvolen do čela státu

Dosavadní prezident Václav Klaus obhájil svoji pozici prezidenta České republiky na další pětileté funkční období. Zvolen byl 15. února až ve třetím kole druhé volby. První volba, která se skonala v pátek 8. a v sobotu 9. února skončila bezvýsledně, protože ani Václav Klaus ani Jan Švejnar nezískali požadovaný počet hlasů. Klausovi přitom chyběl ve třetím kole ke zvolení jediný hlas. Společná schůze obou komor parlamentu se nesla ve znamení obstrukcí, přestávek a hlavně boje o veřejné hlasování, jehož jediným odpůrcem byla nakonec ODS. V této nervózní atmosféře téměř zapadly projevy obou prezidentských kandidátů. Václav Klaus mimo jiné prohlásil, že prezident nesmí být korouhvičkou, nesmí říkat věci libivé a neměl by být aktivistický, ale aktivní. Jan Švejnar v projevu popisoval svoji představu prezidentské funkce jako otevřenost, týmovou práci a naslouchání. Po desetihodinovém jednání poslanci a senátoři rozhodli o veřejné volbě a krátce po dvacáté hodině přistoupili k samotnému hlasování. V prvním kole hlasovalo pro Klause 92 poslanců a 47 senátorů, Jan Švejnar získal 106 sněmovních a 32 senátních hlasů. Po krátké pauze pokračovala volba druhým kolem, kdy byly hlasy pro Klause a Švejnara ve Sněmovně v poměru 94:104 a v Senátu 48:31. Klaus si tedy ve druhém kole polepšil. Pokud by získal nadpoloviční počet všech hlasů ve třetím kole, byl

by zvolen hlavou státu. V jednadvacet hodin předseda Sněmovny Miloš Vláček přerušil jednání do sobotní desáté hodiny, kdy schůze pokračovala třetím kolem volby. V něm Klausovi chyběl k vítězství jediný hlas. Ve třetím kole jich obdržel 139, Švejnar 113. Zatímco v prvních dvou kolech je pro zvolení třeba nadpoloviční většina v každé komoře, ve třetím kole se již hlasy sčítají. Oba dva dny volby provázely nervozita, vyhrocená atmosféra a údajný nátlak na hlasující, z něhož se navzájem obviňovaly obě nejsilnější strany ODS a ČSSD. Třetí kolo navíc poznamenal neúplný počet zákonodárců (dva zkolabovali a třetí odmítl hlasovat veřejně) a fakt, že poslanci KSČM dle svého původního plánu už Švejnara nepodpořili.

I ve druhé volbě 15. února se hlasovalo veřejně. V prvním kole získal Klaus 141 hlasů i díky poslanci z ČSSD Evženu Snitilému. Švejnara podpořilo 136 zákonodárců, oslabil ho nepřítomnost Olgy Zubové ze Strany zelených, která se pro nemoc omluvila. Ani z druhého kola druhé volby prezident nevyšel. Klause podpořil stejný počet poslanců a senátorů jako v prvním kole, Švejnar si pohoršil na 126 hlasů. Až třetí kolo, kdy se hlasy z obou komor sčítají, rozhodlo. Těsně před šestou hodinou večerní padl ve Španělském sále Pražského hradu verdikt. Klausovi ke zvolení 141 hlasů stačilo. Před pěti lety získal o hlas víc. Švejnar i v tomto kole oslabil – ve třetím kole měl podporu jen 111 přítomných zákonodárců, protože komunističtí poslanci

pro něj na rozdíl od předchozích kol nehlasovali. Bezprostředně po svém zvolení přijímal Václav Klaus gratulace. Jeho sok Jan Švejnar byl mezi prvními. Blahopřání obdržel i od bývalého prezidenta Václava Havla prostřednictvím faxu, protože v době volby pobýval v lázních. Po oficiálních výsledcích Klaus poděkoval všem, jež mu dali hlas, slíbil, že nezkłame, a ocenil důstojný průběh druhé volby. Předseda nejsilnější opoziční strany ČSSD Jiří Paroubek reagoval na výsledek výrokem, že Václav Klaus je prezidentem přeběhlků. Dva bývalí členové ČSSD umožnili po patovém výsledku voleb vznik současné koalice a hlasovali i pro Klause. Třetí rozhodl prezidentskou volbu, když hlasoval proti usnesení vlastní strany. Z poslaneckého klubu ČSSD byl Snitilý vyloučen a hrozí mu také vyloučení ze strany. Nezávislý senátor Josef Novotný vystoupil po volbě prezidenta s informací, že mu nejmenovaný senátor z ODS nabídl úplatek dva miliony korun za hlas pro Václava Klause ve druhé volbě. Novotný podporoval Jana Švejnara ve všech kolech první i druhé volby. Jméno senátora, který mu úplatek nabídl, sdělil pouze policii, protože se nechce dopustit poškození pověsti. Policie se začala případem zabývat. Vedení ODS odmítá jakákoli nařčení z pokusu o korupci a podalo na Novotného trestní oznámení za poškozování cizích práv. – Prezidentský slib složil Václav Klaus 7. března ve Vladislavském sále na Pražském hradě.

„Osmičkový“ rok otevřela konference k Únoru 1948

Od 25. do 27. února se v Lichtenštejnském paláci na pražské Kampě konala mezinárodní vědecká konference Únor 1948 v Československu:

Nástup komunistické totality a proměny společnosti. Třídenní fórum tím otevřelo cyklus České křižovatky evropských dějin, následovat budou konference k příležitosti výročí "osmičkových" let 1918, 1938 a 1968. Únorovou konferenci pořádal Ústav pro soudobé dějiny Akademie věd, záštitu nad ní převzal premiér Mirek Topolánek. Předseda vlády vystoupil i na slavnostním zahájení, kde upozornil na význam vědeckého zkoumání únorových událostí: "Dlužíme to tehdejší pamětníkům, kteří se stali prvními oběťmi totality. Dlužíme to sami sobě, střední generaci, která nezažila zrod obudného systému, ale strávila v něm větší část života. A dlužíme to našim dětem a vnukům, kteří komunismus nepoznali a neměli by ho nikdy poznat," řekl Topolánek. Kromě premiéra přednesli projevy zástupci Ústavu pro soudobé dějiny Akademie věd ČR, Historického ústavu Slovenské akademie věd a Národního archivu, tedy organizací, které se na konferenci podílely. Ta během úterý a středy probíhala zároveň ve čtyřech panelech: bezprostřední důsledky únorového převratu, represe politických odpůrců, protikomunistický odboj a společenské změny po roce 1948. V nich vystoupilo na 60 českých a slovenských historiků a vědeckých pracovníků. Konference se zúčastnili i zástupci z USA či Německa. V souvislosti s vědeckou konferencí byla v přízemí Lichtenštejnského paláce otevřena výstava dobových dokumentů, ve Strakově akademii (sídle vlády) byla zpřístupněna expozice Jedni z nás – oběti zvůle. Souběžně začal v centru Prahy mezinárodní festival proti totalitě, zlu a násilí Mene tekel, který potrvá do 2. března. Kulaté únorové výro-

či neopomenul ani prezident Václav Klaus, v pondělí 25. navštívil v Rothmayerově sále Pražského hradu vzpomínkové shromáždění při příležitosti 60. výročí komunistického převratu, které Hrad pořádal ve spolupráci s Konfederací politických vězňů. Do roku 1989 bylo toto datum slaveno jako Den vítězství československého pracujícího lidu tzv. Vítězný únor.

Vládní návrh zákona o důchodovém pojištění: Do důchodu v 65 letech

Vláda 11. února schválila novelu zákona o důchodovém pojištění, podle níž budou lidé odcházet do důchodu v 65 letech, místo současných 60-61. Občanům od roku 2010 vznikne nárok na důchod až po odpracování 35 let místo současných 25. Dříve než v 65 letech by odcházely do důchodu ženy, které vychovaly dvě a více dětí. Hranice se snižuje o rok za každé dítě - až do 62 let. Ministr práce a sociálních věcí Petr Nečas (ODS) obhajuje zvýšení důchodového věku prodloužením lidského života a stárnutím populace. Návrh musí projít Poslaneckou sněmovnou a Senátem. Opozice avizuje, že u ní reforma neprojde. Nelíbí se jí, že ve zmiňovaných 35 letech povinného pojištění není započítáno studium a nejsou v ní zohledněny fyzicky těžce namáhavá práce. Vláda se chce s ČSSD dohodnout, ale je připravena reformu prosadit i bez jejich hlasů.

Vrchní soud: vražda Horákové promlčena

Bývalá prokurátorka Ludmila Brožová-Polednová nebude potrestána. Vrchní soud v Praze 4. února v neveřejném řízení rozhodl, že politické vraždy z roku 1950 jsou promlčené. Městský soud odsoudil loni Brožovou-Polednovou k osmi-letému trestu nepodmíněně. Soudce Petr Braun si byl vě-

dom, že obžalovaná vzhledem ke svému stáří (80 let) a zdravotnímu stavu do vězení nenašoupí, ale šlo mu o morální potrestání čtyř politických vražd. Brožová-Polednová byla jednou z těch, kteří ve vykonstruovaném procesu poslali na smrt i Miladu Horákovou. Vrchní státní zastupitelství s rozhodnutím nesouhlasí a využije mimořádného opravného prostředku, tzv. dovolání.

Jiří Čunek se chystá zpět do vlády

Ministerstvo pro místní rozvoj bude mít pravděpodobně brzy zpátky svého bývalého šéfa. Předseda KDU-ČSL Jiří Čunek vidí svůj návrat do vlády optimisticky. Premiér Mirek Topolánek mu ho nabídl, když těsně před prezidentskou volbou uvedl, že pokud chce mít KDU-ČSL svého předsedu ve vládě, bude ho tam mít. V kuloárech se proto začal Čunkův návrat spojovat s lidoveckou většinovou podporou při znovuzvolení Václava Klause. Čunek rezignoval z postu vicepremiéra a ministra pro místní rozvoj loni v listopadu. Státní zástupkyně tehdy znovu otevřela případ jeho údajné korupce. Později byl obvinění definitivně zproštěn a lidovci ho nominovali zpět do vládních funkcí. Na otázku, kdy by se měl ve vládě znovu ukázat, šéf lidovců odpovědět nedokázal. "Termín mého návratu je v dohledu," řekl Čunek 24. února v pořadu České televize Otázky Václava Moravce. "Nejsem ten, kdo navrhuje, a nejsem ten, kdo jmenuje, to je prezident," dodal. Předseda vlády navíc odletěl na oficiální návštěvu do USA, takže s ním Čunek nemohl celou věc projednat. Čeká se také na stanovisko ministra zahraničí Karla Schwarzenberga (za Stranu zelených). Ten už dlouho prohlašuje, že s Čunkem po jeho aféře v jedné

vládě sedět nebude. Podle šéfa diplomacie zatím odvolaný ministr dostatečně nevysvětlil, jak přišel k milionovým částkám, které má na svých účtech. "Musí předložit usnesení, jímž státní zástupce zastavil jeho stíhání. Dále jeho příjmy od doby, kdy pracoval v muničce až do doby, kdy nastoupil do úřadu starosty Vsetína. Pokud někdo ukládá tolik a tolik milionů, pak mu buďto spadly jako mana z nebe, nebo je vydělal a pak na ně musí mít výplatní pásky. Nebo doklad, že je dědil," řekl Schwarzenberg v rozhovoru pro Hospodářské noviny. Čunek se brání, že přehled svých i manželčiných příjmů předložil a usnesení žalobce o zastavení trestního stíhání je k dispozici na internetových stránkách brněnského zastupitelství. Zpočátku se zelení snažili odchodu svého ministra z kabinetu zabránit. V současné době se ale nechali slyšet, že kvůli jednomu člověku nechtějí ohrozit chod celé vlády. "Každý ministr se musí rozhodnout sám, zda odejde," citoval iDnes vyjádření místopředsdkyně SZ Dany Kuchtové. Opuštěním kabinetu ale vyhrožuje i čerstvý ministr školství Ondřej Liška. V budoucnu by tak zelení mohli mít problém s obsazením ministerstev, která jim podle koaliční smlouvy náležejí.

Návštěva Topolánka v USA: Memorandum

o zrušení víz podepsáno

Ministři České republiky a Spojených států Ivan Langer a Michael Chertoff podepsali 26. února memorandum, které je důležitým krokem ke zrušení vízové povinnosti pro české občany při cestování do USA. Víza by mohla být zrušena již letos v říjnu nebo listopadu. Česká jednání o zrušení víz vyvolala minulý týden

obavy Evropské komise, které se nelíbí množství údajů, které by měli Češi při cestování americké straně poskytovat. Brusel má výhrady také ke skutečnosti, že společně s českými cestujícími by na palubách letadel měli cestovat ozbrojení američtí agenti v civilu. "Dnes je to pro mě naprosto historický okamžik, kdy budeme otevírat svobodný prostor mezi Spojenými státy a Českou republikou," uvedl ČTK k podpisu memoranda premiér Mirek Topolánek, podle něhož může memorandum sloužit jako příklad i pro ostatní země Unie. Podpis memoranda byl jedním z bodů oficiální státní návštěvy Topolánka v USA. Česká delegace, kterou vedle již zmiňovaného Langerova tvoří také ministryně obrany Vlasta Parkanová, ministr dopravy Aleš Řebíček a náměstek ministra zahraničí Tomáš Pojar, odletěla do USA v pondělí 25. února večer. Těžištěm jednání byla Topolánkova návštěva Bílého domu ve středu 27. února a setkání s americkým prezidentem Georgem Bushem. Na jejím programu figurovala především otázka budoucnosti amerického radaru na území České republiky. Původně se počítalo s tím, že premiér do USA přiveze již vyjednané smlouvy o radaru. V době jeho odjezdu však ještě podoba smluv nebyla dořešena. Topolánkova cesta pokračovala do sousední Kanady, kde se premiér mimo jiné zabýval spoluprací českých a kanadských vojáků v Afghánistánu.

Ze Slovenska

Slovenský parlament opět odložil hlasování

o Lisabonské smlouvě

Slovenští poslanci 7. února opět odložili hlasování o přijetí Lisabonské smlouvy, která má reformovat instituce EU. Jed-

nání blokuje opoziční strany SDKU-DS a SMK, které podmiňují její přijetí změnami vládního návrhu tiskového zákona, jehož současnou verzí odmítají. Pozorovatelé varují, že zdoluhavá jednání poškozují obraz Slovenska v Evropě. Nová smlouva EU totiž vejde v platnost v momentě, kdy ji ratifikuje všech 27 členských zemí. Zatím tak již učinily Maďarsko, Slovinsko, Malta, Rumunsko a Francie. Slovenský parlament jednal o přijetí smlouvy od ledna již čtyřikrát a vždy ji odložil. Od posledního jednání se proto neočekával jiný výsledek. Opoziční poslanci program bojkotovali a předseda parlamentu Pavol Paška přesunul další jednání na neurčito. Pro omezování svobody slova kritizují tiskový zákon spolu s opozicí i média, novinářská sdružení a Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě. Podle navrhované verze by ministerstvo kultury mohlo udělovat médiím pokuty. Druhým kritickým bodem je ustanovení o povinném zveřejňování reakcí politiků. Předseda SDKU-DS a expremiér Mikuláš Dzurinda prohlásil, že opozice brzy vytvoří společnou skupinu, která předloží návrh na změnu tiskového zákona. Vládní koalice přitom nemíní s opozicí vyjednávat, i když k přijetí Lisabonské smlouvy potřebuje podle Ústavy 90 hlasů (ze 150) a sama disponuje jen 85. Předseda parlamentu Paška se však nechal slyšet, že se nenechá vydírat tiskovým zákonem a bude s opozicí vyjednávat jen o Lisabonské smlouvě.

Ekonomika

V Česku roste inflace

Inflace v Česku v lednu meziročně vzrostla o 7,5% a předčila i pesimistické předpovědi odborníků, kteří očekávali růst

z prosincových 5,4 přibližně na 6,5%. Meziroční růst je podle Českého statistického úřadu největší od roku 1998. O tak výrazný skok se zasloužily především zavedení poplatků u lékaře, zvýšení regulovaného nájemného o 29% nebo růst cen potravin o 12%. Podle odborníků občany v příštích měsících čeká opět vzestup, poté by se měla situace zklidnit. Na Slovensku byl nárůst inflace z prosincových 3,4 na 3,8% v lednu. Meziročně inflace v lednu vzrostla o 3,8%. Nízká inflace je důležitým faktorem pro přijetí eura, které má Slovensko v plánu na počátku příštího roku.

Domácí měna opět trhá rekordy

Chilské peso a izraelský šekel nestíhají tempo růstu české koruny, která je v letošním roce nejvíce posilující měnou na světě, když od začátku roku oproti euru posílila o 6% a vůči americkému dolaru ještě téměř o 2% více. "Letošní růst tedy snese přídavná jména jako drsný, razantní až šokující," řekl serveru Novinky Aleš Michl, analytik Raiffesenbank. V konkrétních číslech koruna v posledním únorovém týdnu prolomila dvě psychologické hranice: dostala se poprvé pod hodnotu 17 korun za americký dolar a 27. února dokonce posílila - na 16,60 Kč/USD. Rekordní byl i kurs vůči euru 24,95 Kč/EUR. Kurzovní změny v sobě nesou pozitivita i negativa. Zatímco ceny benzínu vykazují díky silné měně stabilitu a dovážené zboží spolu se zahraničními zájezdy zlevňuje, někteří čeští exportéři mohou mít díky tvrdému kurzu na zahraničních trzích odbytové problémy.

Kurzovní lístek 29.2.2008 (střed)

EUR, 1	25.220
Kanada, 1	16.928
Slovensko, 100	77.493
USA, 1	16.628

Kultura

Česka Markéta Irglová získala za Falling Slowly Oscara

Irský hudebník Glen Hansard a česká zpěvačka Markéta Irglová se přeci jen dočkali. Jejich píseň Falling Slowly ze snímku Once byla 24. února na udílení Cen Akademie v americkém Los Angeles oceněna Oscarem jako nejlepší filmová píseň. Markéta se stala zároveň první Češkou, která slavnou sošku získala. Cenu dvojici předal herec John Travolta. Píseň Falling Slowly přitom hrozilo, že bude vyřazena z nominací. Výkonnému výboru totiž vadil fakt, že zazněla v rádiích ještě před uvedením filmu Once. Diváci ji mohli dokonce zaslechnout už v Hřebejkově Krásce v nesnázích. Skladbě ale akademici nakonec dali šanci a v nominacích ji ponechali. Nízkorozpočtový Once, který vypráví příběh o setkání dvou spřízněných duší - mladé Češky a dublinského muzikanta, získal řadu ocenění. V předvečer předávání Oscarů film například zabodoval v kalifornské Santa Monice, kde mu byla udělena cena pro nezávislé snímky Spirit Award. Film si také zasloužil uznání Americké asociace filmových kritiků.

Jízárna Valdštejnského paláce oknem do středověku

Výstava Albrecht z Valdštejna a jeho doba přivítala počátkem února stotisícího návštěvníka a je po třech měsících prodloužena do 2. března. K vidění je několik set exponátů, včetně výpůjček z mnoha evropských zemí. Výstava se zaměřuje na Valdštejnovu kontroverzní osobnost, ale snaží se představit i jeho éru. Návštěvníci mohou obdivovat sochy, portréty, dalekohledy, dobový nábytek, ob-

lečení či odlehčené kožené dělo. Tehdejší život přibližují hračky, přístroje, nádoby. Unikátem je Valdštejnův horoskop předpovídající den po dni jeho život. Albrecht Václav Eusebius z Valdštejna se vypracoval na jednu z nejvlivnějších osobností 17. století. Díky svým vojevůdcovským schopnostem byl jmenován generálisimem ve vojsku císaře Rudolfa II. Proto velkou část sbírky tvoří meče, kordy, halaparty, brnění, a obrazy bitev na obřích plátnech. Valdštejn také založil mincovní konsorcium, které razilo znehodnocenou měnu, tzv. dlouhou minci. Jeho počín skončil státním bankrotem, na kterém však vydělal jmění. Část výstavy je věnována právě dobovým mincím. Valdštejn trpěl syfilidou, jež se projevovala nesmyslnými rozhodnutími a protichůdným jednáním. Žádosti o omezení jeho vlivu sílily. Když neuposlechl nařízení Rudolfa II., aby táhl do Bavorska, císař to bral jako vzpuru. Brzy poté byl v Chebu zavražděn. Jeho smrt je častým námětem olejomalb v poslední části expozice.

Sport

Rychlobruslařka Sáblíková obhájila celkové vítězství ve Světovém poháru

Martina Sáblíková, česká sportovkyně roku 2007, zopakovala loňské celkové vítězství ve Světovém poháru na dlouhých tratích, když vyhrála pět ze šesti závodů a o své úspěšné repríze rozhodla ještě před posledním závodem sezony. Sáblíková si prvenství zajistila 3. února vítězstvím v italském Baseldi Pine, kde vyhrála závod na 3000 metrů. Zvýšila tak svůj náskok před druhou Němkou Claudii Pechsteino- vou ze 160 na 180 bodů a rozhodla o obhajobě SP. V zá-

vodě na 1500 metrů došla Sábliková druhá. Další závod čekal rychlobruslařskou špičku v Berlíně, kde na světovém šampionátu ve víceboji došla pátá.

Generálka na lyžařské mistrovství světa v Liberci budila rozpaky

Třetí únorový víkend se v libereckých areálech ve Vesci a na Ještědu uskutečnily závody Světového poháru v běhu na lyžích a severské kombinaci, které byly prověrkou před blížícím se mistrovstvím světa. Liberec uspořádá šampionát ve druhé polovině února příštího roku. Generálka odhalila mnohé nedostatky, zejména v běžeckém areálu ve Vesci, který byl vybudován přímo pro MS. Nezvykle teplé počasí v kombinaci s nízkou nadmořskou výškou proměnily areál v prostor vhodný spíše pro zápas v blátě, sníh musel být dovezen z Jizerských hor. Prá-

vě dovoz sněhu si vysloužil nejhlasitější kritiku, neboť nákladní vozy ho odvážely i z nejprísneji chráněných oblastí a z běžeckých tratí na Jizerské magistrále. Militantní ekologičtí aktivisté dokonce pohrozili sabotáží, nakonec na závody dorazili pouze demonstranti s transparenty. Ti však průběh nijak nenarušili. Nepříznivé počasí se promítlo do programu závodů. Páteční i nedělní sprinty sdruženářů jury kvůli silnému větru na Ještědu úplně zrušila, v sobotním závodě sdruženářů oproti původnímu plánu absolvovali nejprve běh na 10 kilometrů s hromadným startem a teprve potom následovala skokanská část. Vítězství vybojoval Nor Peter Tande, druhé místo obsadil Fin Anssi Koivuranta a třetí skončil Němec Ronny Ackermann. Ten nadále vévodí i průběžnému pořadí SP. Z českých reprezentantů se nejlépe umí-

stil Tomáš Slavík, který obsadil čtrnáctou příčku. Zkrátily se také plánované délky sobotních běžeckých závodů, protože organizátorům se podařilo ve Vesci vybudovat pouze 1,9 kilometru dlouhý okruh. Muži místo avizované patnáctky běželi jen 11,4 kilometru, trať ženského závodu byla zkrácena z původních deseti na 7,6 kilometru. Domácího suveréna letošního ročníku SP Lukáše Bauera dokázal v sobotu porazit pouze Jean Marc Gaillard z Francie, třetí místo vybojoval Rakušan Christian Hoffmann. Dařilo se i dalším českým reprezentantům, Martin Koukal doběhl jedenáctý, Martin Jakš třináctý. Bauer si díky druhému místu upevnil první pozici v průběžném hodnocení seriálu. Závod žen vyhrála Norka Astrid Jakobsenová před Polkou Justynou Kowaczykovou a Charlotte Kallaovou ze Švédska. V čele SP je stále

Finka Kuitunenová. Víkendový program završily nedělní štafety dvojic, které se staly v obou kategoriích kořistí Norů. Mužský závod vyhráli Martin Johnsrud Sundby se Simenem Østensenem, mezi ženami byl nejlepší pár Marit Björgenová s Astrid Jacobsenovou. Česká republika měla hned dvojí zástoupce v mužském závodě, sedmé místo obsadili Martin Jakš s Lukášem Bauerem, kteří jen kvůli zlomené hůlce první jmenovaného přišli o umístění na čelních pozicích. O příčku za nimi doběhla dvojice Martin Koukal s Alešem Razímem. Přestože většina médií mluví o ostudě, organizační výbor považuje skutečnost, že se závody vůbec uskutečnily, za úspěch. U Mezinárodní lyžařské federace (FIS) podnik sice obstál, ale nepřesvědčil. Její zástupci chtějí trasy ve Vesci ještě prověřit, uvažuje se o pořádání seriálu Tour de Ski.

Desatero

českého vkladatele

Ze staré vkladní knížky Záložny ve Zlíně

1. Šťastným být a jiné blažit,
toť jest úkol člověka.
2. Spořit dá se i z mála, jen začni a vytrvej!
3. Pracuj! Šetři! Podnikej! Jména získávej!
Bez prostředků nejde nic!
4. Kdo těžce nezasloužil, lehce vydává!
5. Udržeti majetek po otcích zděděný,
jest nejsvětějším příkázáním
hospodářské mravnosti!
6. Neotálej – vydělávej! Na stará kolena strádej!
7. Kde se s vkladem otálí, korunky se kutálí!
8. Miluješ-li svou rodinu – spoř!
9. Štěstí své zajistiš šetrností s rozvahou,
slušností a odvahou!
10. Práce kořen všeho štěstí,
lepší budoucnost ti věští!

Bohemian National Cemetery

CEMETERY LOTS

**Two Cemetery Lots
Lot No. 378 - Section 34
All maintenance fees
Paid
\$2,400,- for both lots**

Contact:

**Ralph Niemann
(630) 985 – 5745
Lyn Niemann
(630) 512 – 9928**

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Kubánští biskupové vyslovili důvěru novému prezidentu Castrovi

Kubánští biskupové vydali 25.2.2008 prohlášení, kterým se obracejí na nového prezidenta Raúla Castra, který byl kubánským parlamentem zvolen v neděli 24.2., aby ve funkci nahradil svého bratra Fidela Castra. "Ve svých modlitbách nyní prosíme Pána a naši Matku, Pannu Marii Lásky, patronku Kuby, aby... parlament i nový prezident byli osvěceni Všemohoucím a odhodlaně se řídili těmi transcendentními měřítky... které mohou uspokojit touhy a uklidnit obavy Kubánců," stojí v prohlášení kubánských biskupů, kteří během svého plenárního zasedání reagovali na zvolení nového prezidenta, Raúla Castra. "Chceme nyní znovu vyjádřit svou důvěru a s křesťanskou nadějí i s ohledem na společné dobro kubánského lidu, kterému sloužíme, předložit tato svá přání novému prezidentu Raúlu Castrovi," pokračují biskupové a ujišťují o svých modlitbách za pokoj v zemi. Raúl Castro byl novým prezidentem zvolen poté, co se této funkce vzdal jeho starší bratr Fidel Castro. Ten byl prezidentem téměř 50 let, v posledních letech jej však kvůli nemoci zastupoval právě Raúl. První diplomatické setkání nového prezidenta Castra proběhlo 26.2., kdy přijal vatikánského státního sekretáře Tarcisia Bertoneho. Ten koná návštěvu Kuby u příležitosti 10. výročí historické cesty papeže Jana Pavla II. do této země. Papež Benedikt XVI. při této příležitosti také zaslal členům Kubánské biskupské konference zvláštní poselství.

Papež Benedikt XVI. reorganizoval římskokatolické diecéze na Slovensku

Dekretem ze dne 14.2.2008 provedl Svatý otec organizační změny v římskokatolických diecézích na Slovensku. Z Bratislavsko-trnavské arcidiecéze vznikly dvě samostatné arcidiecéze, a to Bratislavská (arcibiskup Mons. Stanislav Zvolenský, metropolita) a Trnavská (zůstává arcibiskup Mons. Ján Sokol); nová je Žilinská diecéze (Mons. Tomáš Galis). Po nedávných změnách v Řeckokatolické církvi se jedná o další důležité reorganizační kroky, tentokrát ve slovenské Římskokatolické církvi. Tyto skutečnosti oznámil církvi a veřejnosti kardinál Jozef Tomko, papežův vyslanec a legát.

Mons. Stanislav Zvolenský, arcibiskup bratislavský a metropolita, dosavadní světící biskup Bratislavsko-trnavské arcidiecéze, se narodil 17.11.1958 v Trnavě. Na kněze byl vysvěcen v roce 1982. Vykonával funkci kaplana v Galantě a v Hlohovci, později byl farářem v Bratislavě-Vajnorech. V roce 1998 byl v Římě jmenován viceoficiálem církevního soudu v Trnavě; působil i jako odborný asistent a proděkan Cyrilometodějské bohoslovecké fakulty UK v Bratislavě a jako soudní vikář v Trnavě. Na biskupa byl konsekrován 2.5.2004 v Trnavě.

Mons. Ján Sokol, arcibiskup trnavský, se narodil 9.10.1933 v Jacovcích, okr. Topoľčany. Na kněze byl vysvěcen v roce 1957. Byl kaplanem např. v Šuranech, Levicích; poté prefektem kněž-

ského semináře v Bratislavě. V roce 1987 byl ustanoven administrátorem Trnavské diecéze. Biskupské svěcení mu bylo uděleno 12.6.1988 v Trnavě. Papež Jan Pavel II. mu 22.4.1990 při své první návštěvě Československa odevzdal arcibiskupské pálium. Je podpředsedou Konference biskupů Slovenska (KBS).

Mons. Tomáš Galis, biskup žilinský, dosavadní světící biskup Banskobystrické diecéze, se narodil 22.12.1950 v Selicích, okr. Šaľa. Kněžské svěcení přijal v roce 1976. Působil jako kaplan v Hriňové, Brezne a byl farářem v Lazanech, Kľáku. Později byl jmenován děkanem v Banské Bystrici a generálním vikářem, dále rektorem v Kněžském semináři sv. Františka Xaverského v Badíně. Na biskupa byl vysvěcen 25.9.1999 v Banské Bystrici.

Kardinálové požadují vyhlášení dogmatu o Mariině spoluvykupitelství

Prosbu o vyhlášení nového dogmatu, které by Pannu Marii prohlásilo "duchovní Matkou všeho lidstva, Spoluvykupitelkou, Prostřednicí všech milostí a Přímělkyní za lidský rod", zveřejnilo počátkem února pět kardinálů, kteří se před třemi roky podíleli na pořádání Mezinárodního symposia o spoluvykupitelství Panny Marie v portugalské Fatimě. Kardinálové Telesphore Toppo (Indie), Luis Aponte Martínez (Portoriko), Varkey Vithayathil (Indie), Ricardo Vidal (Filipíny) a Ernesto Corripio y Ahumada (Mexiko) tvrdí, že nové dogma by "doplnilo křesťanské učení o Marii do jeho plnosti". Součástí dopisu je i překlad oficiálního latinského textu prosby, kterou v červnu r. 2006 předložil kardinál Telesphore Toppo Svatému otci: "Věříme, že je příhodný čas pro slavnostní vyhlášení trvalé nauky církve o Spasitelově Matce a její jedinečné spolupráci na díle vykoupení, o její roli při udělování milostí i přímělků za lidský rod." Nové dogma je podle navrhujících potřebné i z ekumenického hlediska, "aby lidé odlišných náboženských tradic dostali nejvyšší do- ktrinální objasnění toho, že katolická církev zásadně odlišuje jedinečnou roli Ježíše Krista, boholidského Vykupitele světa, od jedinečné, avšak sekundární a podřízené lidské účasti Kristovy matky na jeho díle vykoupení." "Mám za to, že nastala příhodná doba pro papežskou definici vztahu mezi Ježíšovou matkou a každým z nás," říká kardinál Luis Aponte Martínez. "Slavnostně Marii vyhlásit duchovní matkou všech národů znamená přiznat jí plně a oficiálně její tituly a následně oživit duchovní a přímělkovou funkci, kterou ony církvi v rámci nové evangelizace i celému lidstvu nabízejí." Dopis také uvádí, že v průběhu uplynulých 15 let podpořilo tuto prosbu již více než 500 biskupů z celého světa a kolem 7 milionů laiků. V průběhu dějin církve byla zatím vyhlášena čtyři mariánská dogmata: dogma o Božím mateřství (Efezský koncil, r. 431), o Mariině panenství (II. konstantinopolský koncil, 553), o Mariině Neposkvrněném početí (papež Pius IX., 1854) a dogma o Nanebevzetí Panny Marie (Pius XII., 1950).

Podle zpráv České biskupské konference

Nevšední schůzka: *Dostaveníčko s Bláhou* (a jeho kytarou)

Předem nutno upozornit, že nejde o nějaké důvěrné setkání na náměstí, v kavárně, na diskotéce. Jedná se totiž o schůzku s jedním z předních českých klasických kytaristů -

s profesorem VLADISLAVEM BLÁHOU

takže místem opětného dostaveníčka s milým hostem bude tedy

KAPLE DOMU ČESKÉ MISIE
2340 S. 61st Ave, Cicero, IL 60804

v úterý 25.března 2008

v 7:30 hod.večer

dar činí 20.- USD

Parkování je možné na parkovišti farnosti Panny Marie Svatohorské.

Po koncertu, na jehož programu jsou díla některých skladatelů světových jmen věnovaná Bláhovi pro jeho mistrný přednes, **bude možné posezení s hostem.** Bláha ovšem neopomněl zařadit na závěr jeden skvost: interpretaci díla Johna Duarteho: MORAVIANA, v níž zaznívají melodie známých národních moravských písní. O zvukném Bláhově jménu ve světě svědčí jak vysoce kladné ohlasy kriticků na jeho vystoupení, tak rovněž stále častější zájezdy do řady zemí světa, včetně USA, kam je nyní zván na turné prakticky každý rok (letos po osmé). A podle jedné nedávné americké kritiky je Bláha „nejlepším z nejlepších mimořádných klasických kytaristů v současnosti“.

Pořadatelem Bláhova koncertu je letos ČESKÁ MISIE v součinnosti s tramskou partou z dřívější T.O. Dálavy, jež minulá Bláhova vystupování v chicagské oblasti zajišťovala.

Prof.Vladislav Bláha umí!

Proto ať návštěvnost tohoto koncertu, kamarádi a přátelé, předčí naše i jeho očekávání!

AHOJ!

Eda Vedral, šerif v.v.

Nejdůstojnější Otec biskup **Mons.ThDr.Petr Esterka** *oslaví 45.výročí kněžského svěcení*

Krátce ze života Otce biskupa:

Narodil se 14.listopadu 1935 v Dolních Bojanovicích u Hodonína na Moravě

V roce 1956 maturoval na gymnáziu v Hodoníně

V roce 1957 odešel do exilu.

V Římě vystudoval filosofii a teologii.

Na kněze byl vysvěcen 9.března 1963

v Lateránské bazilice sv. Jana v Římě.

Tentýž rok odchází do Texasu v USA, aby zde sloužil našim krajanům.

V roce 1966 se vrací do Říma a

v roce 1967 zde získává doktorát teologie.

Potom opět působí v USA, tentokrát jako profesor v koleji sv. Kateřiny v Saint Paul v Minnesotě.

Při tom se též věnuje práci mezi našimi krajany.

V roce 1999 je jmenován brněnským světícím biskupem.

Jeho biskupským heslem se stávají slova Pána Ježíše:

JDĚTE DO CELÉHO SVĚTA!

Je pověřen duchovní péčí o české katolíky žijící v cizině.

Trvale dnes sídlí v Kalifornii v USA:

344 Koch Ave.

Placentia, CA 92870

Nejdůstojnější Otče biskupe!

K Vašemu kněžskému jubileu Vám přejeme a od Pána Boha vyprošujeme hojnost darů Ducha svatého, pevně zdraví a dostatek síly pro službu kněze Kristova.

Společně se za Vás modlíme:

Bože, věčný pastýř církve, ty vedeš svůj lid prostřednictvím kněží; posiluj Otce Petra, ať vytrvale plní tvou vůli, aby kněžskou službou i celým svým životem šířil tvou slávu.

Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

S vděčností za Vaši službu

Fr. Dušan Hladík

a věřící z České misie v Chicagu

Pout' do Svaté země (15)

Pokračování ze str. 2

Jak velké úctě se těšil svatební průvod, který byl považován za vlastní svatební obřad, ukazuje jedna poznámka v mišně, kde zákoníci chválili krále Heroda Agrippu I., že jednal ohleduplně, když odbočil před blížícím se svatebním průvodem, aby nerušil svatební obřad. Dopravovat nevěstu bylo podle učení zákoníků záslužným činem. Mišna o tom s humorem poznamenává: „Dokonce i šedesátiletá běží za zvukem bubínků jako šestiletá.“ Ba i vážení rabíni přerušili studium tóry, aby se svými žáky prokázali nevěstě tuto láskyplnou službu. Kdo čte Ježíšova podobenství pozorně, nebude tedy překvapen, že v jeho slovech mnohdy zaznívá motiv svatby, nevěsty a ženicha. Ba dokonce v obrazech svatby a svatební hostiny líčí Pán Ježíš názorně slávu Božího království.

Se zpěvem a tancem, s myrtovými ratolestmi v rukou došli svatebčané až k ženichovu domu. Tam se konala svatební hostina. Začínala slavnostním připitkem pohárem vína, při kterém bylo proneseno požehnání novomanželům, čímž byl naznačen také náboženský ráz celé slavnosti. Podle Písma svatého bylo svatební veselí pokládáno za projev té největší radosti. Proto také byli ženichovi přátelé, kteří po celou dobu svatby měli zpěvem a tancem obveselovat svatební pár, osvobození od řady náboženských povinností, např. od psoty a modlitby osmnácti požehnání, které se museli pravověrní židé každý den pomodlit. Pán Ježíš připomíná tento obyčej ve své odpovědi učedníkům Jana Křtitele, když se ho ptali: „Proč se my a farizeové postíme, ale tvoji učedníci se nepostí?“ A on jim na to řekl: „Mohou hosté na svatbě truchlit, dokud je ženich s nimi? Přijdou však dny, kdy jim ženicha vezmou, a potom se budou postit.“ (Mt 9, 14-15) Dohled nad celou svatbou měl jeden z ženichových přátel. O úctyhodné povaze tohoto úkolu se zmiňuje Jan Křtitel, který se srovnává z ženichovým přítelem a říká: „Ženich je ten, kdo má nevěstu. Ženichův přítel je ten, kdo u něho stojí a čeká na jeho rozkaz a u-

přímně se raduje, když slyší ženichův hlas.“ (Jan 3, 29)

Podle židovského zvyku trvalo svatební veselí sedm dní, když se vdávala panna, a tři dny, když se vdávala vdova. Každý den se střídali jiní hosté. Pouze družbové setrvali u svatebního páru celý týden. Pohoštění návštěvníků měl na starosti správce hostiny. Když tedy svatební oslavy trvaly sedm dní, nemusíme se divit, že mohlo dojít víno, a to i v Káně. Několika krátkými větami nám celou situaci líčí očitý svědek sv. Jan: „Když se nedostávalo vína, řekla Ježíšovi jeho Matka: ‚Už nemají víno!‘ Ježíš jí řekl: ‚Co to ode mne žádáš! Ještě nepřišla moje hodina!‘ Matka řekla služebníkům: ‚Udělejte, cokoliv vám nařídí!‘ Bylo tam šest kamenných nádob určených k židovskému očišťování, každá na dvě až tři vědra. Ježíš řekl služebníkům: ‚Naplněte ty nádoby vodou.‘ I naplnili je až po okraj. Pak jim přikázal: ‚Teď z nich naberte a doneste správci hostiny.‘ Učinili tak. Jakmile správce hostiny ochutnal vodu proměněnou ve víno – nevěděl odkud je, ale služebníci, kteří vodu nabírali to věděli – zavolal si ženicha a řekl mu: ‚Každý člověk podává nejprve dobré víno a teprve, když se hosté napijí víno horší. Ty jsi však zachoval dobré víno až pro tuto chvíli.‘“ (Jan 2, 3-10)

Tyto krátké, tak prostě vypadající věty evangelistovy se však nedají snadno vyloužit. Jan chce skutečně vyprávět o něčem, co se stalo, ale ne pro událost samu, k níž věcně došlo, ale proto, že v ní viděl hlubší znamení. Všechno má pro něho hlubší smysl. Nejde mu jen o konkrétní zázrak, o zázračnou pomoc svatebčanům, kteří se ocitli v úzkých, nýbrž o zjevení nové skutečnosti: Kristus je tím, co daruje.

Zázrak v Káně je nutno vidět v souvislosti s ostatními zázraky a s výpověďmi Ježíšovými o sobě samém v Janově evangeliu. Ježíš o sobě říká: „Já jsem vzkříšení a život.“ – A křísí z mrtvých Lazara. Říká: „Já jsem světlo světa.“ – A uzdravuje slepého od narození. A podobně říká: „Já jsem chléb života.“ – A při zázračném rozmnožení chle-

ba syti tisícové zástupy. Podobně proměnění vody ve víno bychom mohli chápat jako předzvěst Ježíšových slov: „Já jsem pravý vinný kmen.“ (Jan 15, 1) Nakonec však zázrak s chlebem i zázrak s vínem ukazuje na vrcholnou oběť v Ježíšově životě, na oběť těla a krve Páně. Ježíš je chléb života, protože dává své tělo jako pokrm pro život věčný a Ježíš je víno života, protože dává svou krev jako nápoj k životu věčnému.

Toto se v konečné platnosti zjeví, jak naznačil své Matce, až přijde „jeho hodina“. Tato hodina neznámá nějaký určitý časový okamžik, nýbrž novou epochu v dějinách spásy. Obsah této hodiny tvoří Ježíšův návrat k Otci. V ní dosáhne jeho poslání mesiáše vrcholu. I když naplnění této hodiny v Káně náleželo teprve budoucnosti, sahaly její počátky již do Ježíšova mesiášského působení. To, co se stalo v Káně, ať už je to splnění matčiny prosby, či hojnost darovaného vína, bylo pouze předjímáním toho, co jednou nastane, až přijde „jeho hodina“, ve které příměluva jeho Matky bude hrát rozhodující roli.

Náš poutní autobus nás přivezl do městečka dnes nesoucího jméno Kafr Kana, ležícího asi 8 kilometrů severovýchodně od Nazareta. Městečko dýchá intenzivní atmosférou biblického poselství a jeho charakter je dotvářen uklidňujícím a zároveň inspirujícím prostředím. Kána Galilejská je vzácným příkladem mírového spoluzití různých ras a náboženství. Městečko je obydleno římskokatolíky a ortodoxními křesťany, muslimskou menšinou a židovskou komunitou, které vedle sebe existují už od středověku. Tato skutečnost se plně odráží v architektonických detailech i ve stylu života. Jednotlivé chrámy i minaret vyčnívají mezi bílými domky uprostřed okolní bujné vegetace cypřišů, ovocných sadů, polí a vinic. Lidé různých kultur s rozmanitou duchovní tradicí zde dokáží žít v míru a pokoji.

Kafr Kána je ztotožňována s biblickou Kánou Galilejskou již od byzantského období a již ve 3. století byla cílem poutníků. Duchovní dcery sv. Jeronýma, sva-

tá Pavla a její dcera Eustachie, které ji navštívily, o tom napsaly: „Nedaleko od Nazareta jsme navštívily Kánu, kde byla voda proměněna ve víno.“ V 6. století byl postaven kostel nad kryptou, o které se traduje, že to byla hala, kde se konala svatba z evangelia. Současný kostel byl vybudován františkány v roce 1879. Jednoduchá kamenná stavba je zakončena impozantním průčelím, kde se nad rozlehlou předsíní nesoucí balkon vypíná trojdílný štít, kde uprostřed stojí socha žehnajícího Krista a zcela na špičce Panna Maria se dvěma anděly na nižších bočních vrcholcích. Po stranách chrámového průčelí stojí dvě mohutné zvonice zakončené ochozy a malými věžičkami s červenými cibulovitými báními. V kryptě kostela jsme mohli obdivovat repliku kamenné nádoby, jež byla pokládána za jednu z původních nádob, v nichž byla voda proměněna ve víno. Dle podání evangelia byla každá z těchto nádob na dvě až tři vědra. Vědro bylo asi 40 litrů. Jednalo se tedy spíše o jakési kamenné sudy, které mohly pojmut každý asi 80 – 120 litrů vody. Všechny dohromady mělo tedy objem asi 6 hektolitřů. Tyto nádoby byl původně určeny k obřadnímu umývání rukou před jídlem a na oplachování talířů, mís a nádob na pití, jak to Židům ukládaly náboženské předpisy. Jedna z původních nádob se podle tradice uchovává v kate-

drále v Kolíně nad Rýnem v Německu. Také řecký ortodoxní kostel v Káně se chlubí tím, že má dvě původní nádoby, kterých bylo použito při Ježíšově zázraku. Odborníci se však domnívají, že se spíše jedná o křtitelnice z prvního křesťanského období.

V kostele postaveném na místě svatby, kterou svou přítomností posvětil Pán Ježíš, jsme byli svědky zvláštního obřadu. Františkánská sestřička, která se zde stará o zákristii rozsvítila svíce na oltáři a Otec Dušan vyzval manželské páry, které se účastnily našeho poutního zájezdu, aby předstoupily dopředu a obnovily zde svůj manželský slib. Do Kány Galilejské dodnes přichází mnoho mladých křesťanských párů z celého světa, aby si zde navzájem udělily svátost manželství.

Na závěr návštěvy městečka Kány jsme si vedle obvyklých upomínek mohli také zakoupit výborné místní víno. Otec Dušan ho nakoupil mnoho lahví, a protože je nebylo později možné vměstnat do zavazadel, tak tímto vínem v posledním den pouti obveseloval poutníky z celého zájezdu a to, co se podařilo „jakoby zázrakem“ propašovat přes všechny ty celní a bezpečnostní kontroly na různých letištích, podával až do úplného vyčerpání zásob při významných příležitostech naší misie v Chicagu.

V Káně Galilejské se také nachází kaple sv. Bartoloměje - Natanaela, jednoho

Replika jedné z nádob, v jakých kdysi proměnil Ježíš vodu ve víno

z prvních apoštolů, který odtud pocházel. (Jan 1, 45-51)

Evangelista Jan uzavírá svou zprávu o zázraku v káně Galilejské slovy: „Tak učinil Ježíš v Káně Galilejské počátek svých znamení a zjevil svou slávu. A učedníci v něho uvěřili.“ (Jan 2, 11)

Připravil Karel J. Chrobák

Naděje na věčné jaro života

Velikonoce, které se slaví v neděli po prvním jarním úplňku, jsou svátky nového života. Jde o několik dnů (tak zvaný Svatý týden), kdy si křesťané připomínají nejdůležitější události dějin spásy.

Na **Zelený čtvrtek** ráno se kněží shromáždí v diecézní katedrále, aby slavili bohoslužbu s biskupem a obnovili své závazky. Večer se potom ve farnostech slaví výročí ustanovení památky Ježíšovy poslední večeře a obětavé lásky k nám, křesťanské mše. Ježíš tento den ustanovil také kněžství.

Velký pátek, den přísného postu, je památkou Ježíšova odsouzení, utrpení a smrti na kříži. Nikde se v tento den neslouží mše svatá, ale konají se obřady, které připomínají

Ježíšovu smrt. Proto se zvláštním způsobem uctívá kříž, symbol Ježíšova utrpení.

Bílá sobota je dnem, kdy církev rozjímá u Ježíšova hrobu.

Velká noc a Velikonoční neděle jsou největšími svátky všech křesťanů. Víra v Ježíšovo zmrtvýchvstání je pilířem křesťanské víry. Bez ní by křesťanství ztratilo svůj smysl. Tato víra stojí na skutečnosti prázdného Ježíšova hrobu, přestože byl hlídán stráží a na četných svědectvích o setkáních zmrtvýchvstalého Ježíše s jeho učedníky.

Až se o Velikonoční vigilií začnou věřící shromažďovat u posvěceného ohně a od něj bude zapálena velikonoční svíce zvaná paškál, začnou největší křesťanské svátky. Připomenou nám, že pokud uvěříme a postavíme svůj život na hodnotách evangelia, potom všechny naše životní ztráty, kterým se nikdo nevyhne, jako utrpení a smrt, budou pouze dočasné. Poznáme, že naděje na věčné jaro života není pouhou frází.

Rev. Bohumil Šitavanc, děkan Krouna, Česká republika

Česká Misie ve spolupráci s jednotou Československého Orla v Chicagu

Vás srdečně zvou na

Duchovní cvičení

v kapli České Misie

2340 S. 61st Ave. Cicero, IL 60804

Program bude následující:

Pátek 14.března 2008 v 7:00 p.m.

Křížová cesta, mše svatá, první meditační promluva:

Vrchol života – setkání s Pánem.

Sobota 15.března 2008 od 2:00 p.m. do večera

2:00 p.m. druhá meditační promluva:

Cena lidského života.

V průběhu odpoledne adorace a příležitost ke svaté zpovědi

5:00 p.m. třetí meditační promluva:

Láska – Největší hodnota života.

6:30 p.m. mše svatá v kostele s liturgií květné neděle

svěcení kočíček, zpívané Pašije

Neděle 16.března 2008 od 10:30 a.m. do 3:00 p.m.

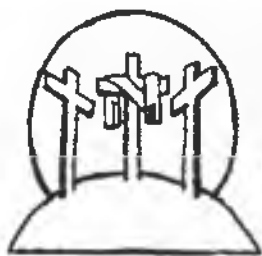
Mše svatá s Pašijemi podle Matouše.

Čtvrtá meditační promluva:

Dvě milující srdce.

Oběd v klubu misijního domu,
křížová cesta, závěrečná beseda.

Duchovní cvičení povede náš český misionář Fr. Dušan Hladík

ČESKÉ BOHOSLUŽBY O VELIKONOCÍCH

V kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru

2412 S. 61st Avenue, Cicero, IL 60804

KVĚTNÁ NEDĚLE

Sobota 15.března 2008 - 6.30 hod. večer

Památka slavného Kristova vjezdu do Jeruzaléma

Svěcení ratolestí, zpívané Pašije - Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Matouše

Slavnostní mše svatá

Neděle 16.března 2008 - 10.30 hod. dopoledne

Mše svatá s Pašijemi podle Matouše - v kapli Misijního domu

2340 S. 61st Ave, Cicero, IL 60804

ZELENÝ ČTVRTEK

Čtvrtek 20.března 2008 - 9.00 hod. večer

Slavná mše svatá na památku poslední večeře Páně

Umývání nohou vybraným mužům, po mši svaté společná adorace v Getsemanské zahradě

VELKÝ PÁTEK

Den přísného postu

Pátek 21.března 2008 - 9.00 hod. večer

Památka umučení Páně - Zpívané Pašije - Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Jana

Uctívání svatého kříže, svaté přijímání

VELIKONOČNÍ VIGILIE

Slavnost Kristova zmrtvýchvstání

Sobota 22.března 2008 - 11.00 hod. večer

Svěcení ohně a slavnost velikonoční svíce, bohoslužba slova - četba z Písma svatého

Starého a Nového zákona, svěcení křestní vody a slavná obnova křestních slibů,

mše svatá zakončená slavnostním požehnáním, chvalozpěv Vesel se nebes Královno,

svěcení velikonočních pokrmů

VELIKONOČNÍ NEDĚLE

Boží hod velikonoční - Neděle 23.března 2008

10.30 hod. dopoledne

Mše svatá v kapli Misijního domu. Svěcení velikonočních pokrmů.

1.00 hod. odpoledne - Slovenská mše svatá

V kostele Sedmibolestné Panny Marie v Oak Forest na 147. ulici

* * *

Každý den před obřady je možno si vykonat svatou zpověď.

Ke svatému přijímání může přistoupit jen ten, kdo se očistil od hříchů.

Bližší informace podá: Fr. Dušan Hladík

Telefon (708) 656 - 7472 Mobil (708) 533 - 1050

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050

(773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

POJIŠTĚNÍ STATE FARM

LOU ČEVELA

Agent

„Mluvíme česky“

State Farm Insurance Companies

AUTO – FIRE – LIFE – HEALTH

STATE FARM BANK

LOU ČEVELA INSURANCE AGENCY, INC.

1907 E. 31st Street (31st & Maple Ave)

LaGrange Park, Illinois 60526

Office: (708) 354 1180 - 24 Hour Voice Mail

FAX: (708) 354 1217 - 24 Hour Dedicated Line

E-mail Address: LOU.CEVELA.BZ@STATEFARM.COM

ČESKÁ SÍŇ KARLÍN

Wednesday dances 2006

Dancing from 7:30 PM - 10:30 PM

Karlin Hall and Club

5304 Fleet Ave

Cleveland, OH

For details and updates call:

216 - 883 - 4760

Czech Kitchen call:

216 - 581 - 4362

MUSIC EVERY WEDNESDAY

MARCH 5, 12 & 26

APRIL 2, 9, 16, 23 & 30

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

Owner Director

In association with

Conboy's Westchester Funeral Home

10501 West Cermak Road

Westchester, Illinois 60154

Other Funeral Home locations

available upon request

Direct Line: 773-910-3400

Chapel: 708-562-5900

e-mail:

marikbakenfs@mycingular.blackberry.net

*Continuing the Marik Family Tradition
of Funeral service*

Radostné Velikonoce přeje

Czech & Slovak Radio Hour
„Joe Kocab“

WERE 1490-AM Sundays: 1.00 - 2.00 p.m.

WHKW 1220-AM Sundays: 3.03 - 5.00 p.m.

Playing All your Favorites!

50,000 Watts of power you can usually tune him in!

Listen on the Internet:

www.whkwradio.com

ALLELUIA !

**HAPPY
EASTER !**

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Elsie T. Malec, President
Theresa M. Pokorny, Secretary - Treasurer

Chicago Representatives

Loretta Moravec
1-708-484-3162

Dolores Jacklin
1-630-968-1292

Společnost pro Vědy a Umění (SVU) Chicago
zrušila svou únorovou schůzi kvůli špatnému počasí
a nyní srdečně zve své členy a přátele na schůzku
v úterý 11.března 2008 v 7 hodin večer

v klubovní místnosti České Misie,
2340 S. 61st Ave. Cicero, IL 60804

Námětem večera bude:

VLTAVA

Bedřicha Smetany

V programu bude představen historický obraz
o vzniku symfonické básně Vltava z cyklu Má vlast,
dále se zaposloucháme do básně „Jsem hudba“
a konečně shlédneme barevné video znázorňující
tok řeky Vltavy krásnou českou krajinou
s podbarvením podmanivou Smetanovou hudbou.

Program byl připraven členy výboru SVU,
kteří se těší na Vaši milou návštěvu
na tomto příjemném večeru.

Dobrovolný dar \$ 3.00

Věra Rokničová, jednatelka SVU Chicago

V bazilice Neposkvrněného Početí
Panny Marie ve Washingtonu D.C.
se připravuje oslava

25.výročí České národní kaple

Panny Marie Hostýnské a
sv.Jana Nepomuka Neumanna
ve dnech 7. a 8. června 2008

Česká misie v Chicagu plánuje
autobusový zájezd na tuto slavnost.

Poznamenejte si tuto akci v kalendáři.

Bližší informace se dozvíte
v příštím čísle Hlasů národa.

Upřímná vzpomínka

*Letošního 29.března 2008 si připomínáme
osmé výročí odchodu na věčnost
naší drahé maminky a babičky, paní*

Zdeňky Umlaufové

Zdenka Kadlček, dcera
Václav a Kathy, syn s manželkou
Jimmy, Lisa, John, Denise, vnoučata

Také vzpomínáme na jejího manžela

Miroslava Umlaufa,

který zemřel 3.dubna 1988.
Miluš a Luboš, dcera s manželem
Jirka, syn
Luboš a Mirek, vnoučata

*Mše svatá za ně bude obětována u Panny Marie
Svatohorské v Ciceru 29.března 2008 v 6.30 večer.*

Děkujeme všem, kdo si na ně v modlitbě vzpomenou s námi.

Úmrtní oznámení

*Se smutkem v srdci oznamujeme, že ve středu
20.února 2008 nám ve věku 95 let odešla na věčnost
naše maminka, babička a prababička, paní*

Marie Hrabíková

Narodila se 18.ledna 1913 v Praze a ještě před druhou světovou válkou se provdala za Martina Hrabíka, s kterým věrně setrvala až do jeho smrti v roce 1992. Její manžel byl po celou válku vězněn v německém koncentračním táboře a po únoru 1948 odešel do exilu. Žena se třemi malými dětmi jej následovala o několik měsíců později. Po tvrdých začátcích ve Francii a ve Washingtonu D.C. nakonec zakotvili v Clevelandu, kde Martin Hrabík pracoval jako dělník v ocelárnách. Vzorně vychovali své děti, poskytli jim vzdělání a snažili se u nich udržet český jazyk.

Marie Hrabíková se také podílela na práci českých spolků v Clevelandu a kde mohla, pomáhala potřebným, zejména uprchlíkům. Pro každého měla porozumění, laskavé slovo a pomoc. V těžkých chvílích jí pomáhal zdravý rozum a smysl pro humor, které jí sloužily až do konce života. Pro tři generace Hrabíků byla pilířem a oporou. Nikdy na ni nezapomeneme. Rozloučili jsme se s ní 22. února v Bican Funeral Home a zádušní mše se konala v kostele sv. Prokopa v sobotu 23. února 2008. Popel zesnulé bude uložen ve Vilnově v jižních Čechách.

Marie, Martin a Jiří, děti
Kathleen a Patricia, snachy

Martin, Sonja, Jennifer, Paula a Sarah, vnoučata
Crystal, Martin, Cole, Kathryn, Alissa a Kristina, pravnoučata

Vroucí vzpomínka

*Před jedenácti roky ve středu svatého týdne
26.března 1997 na Boží zavolání odešel náhle
z našeho středu můj milovaný manžel,
starostlivý a dobrácký otec,
dědeček, strýc a švagr, pan*

František Minařík

*známý pekař a cukrář
v bývalém českém Chicagu a Ciceru, IL.*

Všem přátelům v rodné vlasti i jeho osobním a spolkovým přátelům v USA, kteří si na něj dosud pamatují, děkujeme za vřelou modlitbu a upřímnou vzpomínku u příležitosti 10.výročí jeho odchodu na věčnost.

*Současně také vzpomínáme
na našeho milovaného bratra,
strýce a duchovního Otce*

Rev.Ludvíka Světinského

Byl rodák z Dolního Němčí na Moravském Slovácku a byl původně knězem litoměřické diecéze. Dlouhá léta však strávil v exilu, kde působil jako farář v krajanských osadách v diecézi Fargo v Severní Dakotě v USA. Zemřel 6.ledna 1996.

Je pochován v rodné obci
v Dolním Němčí v hrobě svých rodičů.

*Mše svatá za Františka Minaříka, jeho rodiče a
za celou živou i zemřelou rodinu Minaříkovu a
za Fr. Ludvíka Světinského a jeho rodiče
bude obětována v sobotu 12.dubna 2008 v 6.30 večer
v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru.*

Marie Minaříková, manželka
Anna Minaříková - Vukson, dcera s manželem
Marie Kortánek, dcera s rodinou
rodina Světinských
a ostatní příbuzní v České republice

Jan Zrzavý - malíř a ilustrátor (1)

Jan Zrzavý kolem roku 1970
(foto Jan Zrzavý - malířův synovec)

Jan Zrzavý (5.11.1890 - 12.10.1977) byl významný český malíř, grafik, ilustrátor a tvůrce divadelních scénických návrhů. Jeho dílo bývá označováno za „lyrismus 20. století“. Lyrismus, to je snad ta hodnota, které je nám i nyní - ve století 21. - tolik zapotřebí. I když cesta Jana Zrzavého k umění byla svízelná, byla to jeho jednoznačná volba. Sám to vyjádřil slovy: „*Mé umění je podstatou, jediným důvodem a chtěním mého života, jím trvám i padám.*“

Umělecké dílo Jana Zrzavého je velmi osobité, nezaměnitelné a nezařaditelné do jakýchkoliv -ismů. Nosnou ideou jeho umění bylo vždy směřování ke kráse, k lásce a k duchovnímu jádru všech zobrazovaných objektů a témat. Nejlépe to snad vyjadřují jeho vlastní slova, která byla adresována v roce 1920 začínajícím malířům: „*.....Musíš usilovati o to nejvyšší, žádej si uskutečnění nemožného, nepřestávej o tom snít....Víra je onen okřídlený oř, bez něhož nelze vystoupiti k vyšínám....*“

Jan Zrzavý pobýval před druhou světovou válkou často ve Francii, kde si oblíbil zejména kamenitou Bretan. Známy je Zrzavého výrok, vystihující posvátnost, s níž

vnímal bretaňské pobřeží: „*Kámen je ustálená věčnost. Bůh předmět naší lásky....*“

Velmi hodnotné obrazy vznikly rovněž z malířových cest po Itálii a Řecku. Snad právě proto, že poznal krásy mnoha cizích krajin a měst, uměl hluboce prožívat svou vnitřní sounáležitost ke své rodné zemi. Dle svého přání je pochován v Krucemburku, v městečku na Českomoravské vrchovině, které si oblíbil už v dětství při svých prázdninových pobytech u svého dědečka. Celé své dílo odkázal Národní galerii.

Jan Zrzavý směřoval vždy jen k uměleckému vyjádření toho, co prožíval celou svou duší. Sám to slovně vyjádřil roku 1962 takto: „*Krása, Krása, Krása! Pod všemi formami, pod všemi jmény! Ona je oním Královstvím božím, které je v nás, které máme hledati ...*“

V roce 2007 si připomínala kulturní veřejnost 30. výročí úmrtí Jana Zrzavého. Společnost Jana Zrzavého v součinnosti s Knihovnou Národního muzea při této příležitosti uspořádala výstavu „Z ilustrační tvorby Jana Zrzavého“. Na tuto oblast umělecké tvorby Jana Zrzavého je výstava zaměřena cíleně, protože vedle všeobecně známých malířských děl Jana Zrzavého nebyla dosud jeho ilustrační tvorba uceleně prezentována. Výstava byla instalována v létě roku 2007 v Muzeu knihy na zámku Dr. Radslava Kinského ve Žďáru nad Sázavou. V prosinci téhož roku byla přemístěna do Knihovny Jiřího Mahena v Brně a od 15.6.2008 do 31.8.2008 ji budou moci zhlédnout návštěvníci Městského muzea a galerie ve Vodňanech v jižních Čechách.

Cílem výstavy je akcentovat směrem k běžnému čtenáři specifika ilustrační tvorby Jana Zrzavého. V tomto smyslu je také pojat obsáhlý, bohatě ilustrovaný katalog, který byl k výstavě vydán. Následující text, určený pro české krajany v USA a v Kanadě, je malým nahlédnutím do expozic zmíněné výstavy.

V pojetí knižních ilustrací různých výtvarných umělců lze vysledovat rozdílné přístupy - od zdůrazňování popisné stránky obsahu knihy nebo naopak upřednostňování dynamiky děje až k pojetí názna-

kového formulování jistých symbolů. Jan Zrzavý byl celou svou duší zaujat každou knihou, kterou ilustroval. Směřoval téměř vždy k tomu, aby svými ilustracemi vyjádřil duchovní rozměr literárního díla. Vždy neomylně vycítil, v čem tkví ono „poselství slova“, které má být „vtěleno“ do obrazu.

Vytříbené jazykové citění J. Zrzavého lze rozpoznat nejen v jeho vlastních literárních pracích a v jeho korespondenci, ale především v jeho tvorbě ilustrační. Jan Zrzavý dokázal postihnout myšlenkové poslání knihy, specifickou atmosféru a styl slovesného díla - svým vlastním čtenářským prožitkem předjímal čtenářské prožitky všech, kdo po knize sáhnou.

Přestože ilustrační tvorba Jana Zrzavého není zdaleka tak známá jako jeho dílo malířské a grafické, mnohé z jeho ilustrací (např. výtvarné pojetí Máchova Máje, Erbenovy Kytice, Shakespearových Sonetů apod.) se už staly pojmem a vstoupily do klasického fondu české ilustrační tvorby, která už po léta spoluvytváří onu podobu knihy, jež je důstojně označována termínem „krásná kniha“.

První ilustrace vytvořil Jan Zrzavý ve svých jedenácti letech ve své rodné

Dětská ilustrace J. Zrzavého k pohádce Zlatý déšť

Okrouhlíci. I když to byl prostý dětský sešitek s perokresbami k pohádce Zlatý déšť, představoval už tento raný, ale pozoruhodně vyspělý výtvarný projev vyjádření kouzla pohádkového světa malířova dětství, který měl v jeho duši své místo až do pozdního stáří.

Na těchto ilustracích vidíme zarámovanou plochu, pokrytou dojemně líbeznou kresbou a důmyslným, velmi působivým šrafováním, kterým malý ilustrátor prokazoval svůj obdivuhodně vyzrálý výtvarný rukopis a kterým dával najevo, že vše, co je uvnitř vymezeného rámečku, patří do jeho pohádkového světa se všemi atributy epického naučného vyprávění: vítězí tu dobro nad zlem, je tu ctěna krása a je dodržován princip záslužnosti. Signatura „Z“ v pravém spodním rohu nám říká, že malý autor si za svou výtvarnou výpověď stojí. Tyto první ilustrační počiny malého Jana Zrzavého předznamenávají - co do zvolené formy - to pojetí, které si malíř, sice na umělecky vyzrálější úrovni, ale v podstatě stejně koncipované uchovával i do budoucna.

Ilustrace – Ivan Krasko: Nox et solitudo

Jan Zrzavý vyjadřoval vždy prvoplánově stav duše při zachování uzavřené formy, prezentované orámováním ilustrace do vymezené plochy. Tento princip „zarámovaného světa“ kouzelného intimního snění lze rozpoznat např. v ilustracích k básním Ivana Kraska.

Ilustrace – Julius Zeyer: Olgerd Gejštor

Rovněž kresba k Zeyerovu Olgerdu Gejštorovi, plná pohroužení do naléhavosti okamžiku, vykazuje toto formální schéma.

Ilustrace – Julius Zeyer: Světla východu

Ilustrace k Zeyerovu indickému námětu Kunálových očí z knihy Světla východu je prodechnuta duchovním sdělením, jež je tu vyjádřeno symbolem očí. Až druhotně se kresba dotýká konkrétních literárních postav, prezentujících děj.

Ilustrace – Karel Hynek Mácha: Pouť krkonošská

Ilustrace k Máchově Pouti krkonošské při vši své zdánlivé jednoduchosti a formální návaznosti na dané kompoziční schéma však už svou působivou nadčasovostí překračuje ráz knižní ilustrace a nabývá charakteru obecně platného, hlubokého myšlenkového a emocionálního sdělení, překypujícího souzněním lidské duše s rodnou zemí.

*„On s roztouženým srdcem vstoupil v svět...
Než příliš brzo sklesla opona ...“*

Aventinská nakladatelská značka
v provedení Jana Zrzavého

Zrzavého aventinské nakladatelské značky se vyznačují velkou vynalézavostí. Např. na jedné z nich je litera A nesena hvězdným Velkým vozem. Jde o kresbu až dětsky jednoduchou a dojemně čistou, avšak přesně promyšlenou a hluboce pročitelnou.

Ilustrace – Jan Zrzavý: Jenikovy pohádky

Smysl pro krásu slova a pro uměleckou hodnotu literárního textu byl pro Jana Zrzavého obzvláště příznačný. Ve svém literárním díle s názvem „Jenikovy pohádky“, které vyšly v nakladatelství Aventinum roku 1920, prokazuje Jan Zrzavý hluboký jazykový cit, z něhož prostřednictvím svého obrazného vidění, použitých metafor a personifikací doslova vykresává neotřelé výrazy, dýchající kouzlem dětství. Osobitost malířovy schopnosti vcítit se i v dospělém věku do kouzla dětství vyzařuje i z tohoto pohádkového kopce.

Právě nakladatelství Aventinum to bylo, které zejména ve dvacátých letech 20. století podněcovalo Jana Zrzavého k významným ilustračním počínům. Tak např.

Ilustrace – Karel Jaromír Erben: Kytice

aventinská vydání Erbenovy Kytice a Máchova Máje ve výtvarném podání Jana Zrzavého se tak staly nezaměnitelnou součástí českého národního kulturního povědomí.

Erbenovy balady, plné skrytých významů, hlubokých pravd, lidských zkušeností, symbolů a mravních ponaučení, plnily Jana Zrzavého úctou, obdivem a pokornou snahou o co nejvýstižnější výraz výtvarný. Dokladem toho může být např. kompozičně velmi vyvážená kresba k Věštyni, v níž každá jednotlivost má svůj hluboký smysl a přímo harmonicky souzní s Erbenovými verši:

*„Řeka si hledá konce svého v moři,
plamen se k nebi temení,
co země stvoří, sama zase zboří,
avšak nic nejde v zmaření.“*

Ilustrace – Karel Jaromír Erben: Kytice

Vnitřní souznění Jana Zrzavého s máchovským vnímáním odvěkých zákonitostí, které prolínají jak přírodou, tak lidskými osudy, se úchvatně projevily v Zrzavého ilustracích, rezonujících s romantickými verši Karla Hynka Máchy:

*„Hasnul požár – bledší – bledší,
až se šírošíré nebe
noční rosou rozplakalo
rozmutivši zem i sebe ...“*

Ilustrace – Karel Hynek Mácha: Máj

Zejména imaginární portrét Karla Hynka Máchy, propojený s krajinou a s jejím duchem, vyzařuje tolik oduševnělosti, že už po mnoho desetiletí je vnímán českým národem jako symbol vnitřního usebrání a neoddělitelné vazby člověka na rodnou zemi.

Ilustrace – Karel Hynek Mácha: Máj

Připravila Dr. Jitka Měřinská,
Brno, Česká republika

V centru slavení je Eucharistie

Rozhovor s biskupem Klementem Picklem z diecéze Saratov v Rusku

Biskup Klement Pickel

Od té doby, co byly v Rusku apoštolské administratury v únoru 2002 nahrazeny řádnými diecézemi, existují tam tyto diecéze: diecéze Matky Boží (Moskva), Proměnění Páně (Novosibirsk), Svatého Klementa (Saratov) a Svatého Josefa (Irkutsk). Biskup Klement Pickel (původem Němec) vypráví o své diecézi a o dobrých vztazích k ruské pravoslavné církvi. Rozmlouvá s ní dr. Olga Litzenbergerová.

Excellence, čím se liší Vaše diecéze od ostatních ruských diecézí?

Jako všude v Rusku hraje krajina velkou roli při formování lidí. U nás jsou to Volha, široké stepi, severní Kavkaz a černomořské pobřeží. Moje biskupství sousedí s Ukrajinou, Kazachstánem, Ázerbájdžánem a Gruzii. Významná část obyvatel má islámské kořeny a republika Kalmykie má buddhistický ráz. Takové zvláštnosti jsou charakteristické pro určité oblasti, nikoliv pro celé biskupství.

Byl jsem několik let činný jako kněz v Marxu na Volze, kdysi v Kateřinině městě. Bylo to největší město volžských Němců. Moje dnešní biskupství bylo do

roku 1848 podstatnou částí ruskoněmecké diecéze Tiraspol, jejíž sídlo a seminář byly v Saratově, mém nynějším služebním sídle. Zde se až do roku 1941 nacházela republika volžských Němců, což mělo pro vznik struktur v 80. letech rozhodující význam. Máme ještě malé zakavkazské republiky s jejich komplikovanými dějinami.

Moje diecéze je jedna z největších v Evropě. Zahrnuje 26 tzv. „subjektů“ Ruské federace, srovnatelných se švýcarskými kantony nebo německými spolkovými zeměmi, např. oblasti Voroněž, Samara, Orenburg, Astrachan, Rostov, Krasnodar a republiky Tatarstán, Kalmykie a Čečensko. Na území, které je čtyřikrát větší než dnešní Německo, má naše diecéze 53 farností a více než 100 filiálních obcí.

V roce 1999 jste byl jmenován biskupem v Saratově. Čeho jste od té doby dosáhl, kde vidíte své nejdůležitější úlohy?

Na tak velkém území je zatím těžké předvídat, jak se bude vyvíjet hospodářský a náboženský život. Jako biskup jsem viděl a vidím svůj úkol v tom, posilovat věřící a zprostředkovat jim křesťanské hodnoty, na které by se mohli orientovat. K tomu je třeba vytyčit tři vztahná pole, bez nichž je naše lidské zrání nemyslitelné: je to a) vztah k našemu Stvořiteli, b) vztah k našim bližním a ke společnosti a c) vztah k sobě samému. Jak jen můžu, navštěvuji kněze v jejich farnostech. Zahraniční cesty a kontakty jsou důležité, protože při nich mohu upozornit na naši sociální a materiální nouzi (a na naše omezené možnosti).

Před osmi lety jsme zde měli 33 kněží. Dnes je jich „již“ 42. Jen čtyři z nich jsou domácího původu. Ostatní jsou cizinci. Rány z pronásledování ještě zdaleka nejsou zahojeny. Moje diecéze je „ministratura“ s několika málo spolupracovníky. I v budoucnu bych chtěl udržet štíhlou správu a obsazovat ji našimi nepočetnými silami z místa.

Katolická církev v Rusku má nadále problémy s opatřováním vstupních víz pro zahraniční duchovní. Mají někteří z nich ruské občanství? Jak vycházejí Vaše farnosti se zahraničními kněžími?

Víza nepředstavují nějaký specifický církevní problém. Každá země má své zákony pro cizince. Bylo by samozřejmě krásné, kdyby duchovní ze zahraničí dostávali snáze víza a povolení k pobytu v Rusku. Z našich zatím 42 kněží jsou čtyři ruští státní občané. Ti studovali v našem semináři v Petrohradě. Ostatní pocházejí z Polska, Irska, Slovenska, Ukrajiny, Německa, Rakouska, Argentiny, Holandska, Francie, Běloruska, Indonésie a Velké Británie. Dobré vztahy našich věřících k různým národnostem jejich kněží z různých zemí představují krásný příklad katolicity naší církve. V SSSR čekali lidé toužebně na kněze, často celá desetiletí. Proto bylo lidem před 15 lety ještě lhostejné, odkud vytoužení kněží přicházejí a jakou řečí mluví. Dnes musíme jasně říct, že bez ruštiny to nejde.

Jak se utvářejí vztahy mezi různými národnostmi v jejich farnostech? Je možné ještě dnes nazývat katolickou církev v Rusku „polskou církví“? A je zde ještě mnoho potomků ruských Němců?

V mnohanárodním Rusku je samozřejmě, že zde bydlí různé národnosti v těsném sousedství. Počátky katolické církve v Rusku měly ráz polský, německý a litevský. Potomci zakladatelských generací se buďto vystěhovali nebo asimilovali. Stává se, že se někdo hlásí ke svým předkům (Polákům, Němcům, Arménům, Čechům), ale typicky polská nebo německá jména nemusí znamenat, že by se jejich nositelé cítili být Poláky nebo Němci. Naštěstí to v Církvi nehraje žádnou roli. Není „centrem německé kultury“ a nebo „polským domem“.

Obtížné je vrácení dřívějších katolických kostelů jejich farnostem. Rozhodnutí často závisí na dobré vůli míst-

ni správy. Získali jste zpět v posledních letech někdejší katolické chrámy?

Předány nám byly - obvykle pouze k používání - kostely, případně zříceniny kostelů v Astrachanu, Volgogradu, Novočerkasku, Samaře, Orenburgu, Tambově a v Pjatigorsku. Na ostatních místech jsme přes dlouholeté úsilí naše dřívější kostely neobdrželi, jako v Taganrogu, v Kazanu nebo i v Saratově. Z našich 53 farností má 34 kostel nebo alespoň kapli. Devět farností se schází v kulturních střediscích, klubech nebo bytech. V Kazanu nám nyní pomáhá místní správa s novou stavbou kostela, starosta slíbil stavbu ještě papeži Janu Pavlu II. Jako v mnohém, je v tom Kazan výjimkou.

Čím se liší život katolických farností v Rusku od těch v západní Evropě? Jakou roli hraje dobročinnost a charita?

Naše farnosti jsou obvykle malé, je to v nich rodinné. To je důležité také proto, že mnozí nemají správnou rodinu. S radostí mohu říct, že středem našich setkání je slavení Eucharistie, setkání s Kristem, naším Pánem. Tím se lišíme od farností na Západě, kde život farností vykazuje zcela jiné aspekty.

„Bída není hanba“, ale je u nás problémem. Od počátku 90. let začíná v Rusku opět hrát svou roli dobročinnost. Leží mi na srdci, aby všichni, kteří patří k Církvi, věděli: „Charita není spolek, který se musí o všechno postarat, nýbrž charita je součástí našeho křesťanského povolání. Církev bez charity by byla nedůživou církví. To, co můžeme dělat bez zahraniční pomoci, se na první pohled jeví jako bezvýznamné, ale směřuje to k budoucnosti.“

Je možno říct, že krize mezi Svatým stolcem a moskevským patriarchátem, kterou v roce 2002 vyvolalo vytvoření katolických diecézí, je už překonaná?

Rok 2002 byl skutečně obtížným obdobím. Když si vzpomenu, jak jsem jako katolický student v cestovním zavazadle pašoval do SSSR Bible a předával je prosícím lidem v pravoslavných chrámech, pak mě opravdu bolelo, když se na mě o dvacet let později dívali jako na „nepřítele“. Byla zde nedorozumění, nevědomosti a nedostatek dialogu. Nesmíme také zapomenout, že pronásledování zanechalo stopy a rány ve všech církvích.

Diecéze sv. Klementa v Saratově má 53 farností. Působí zde 42 kněží (z toho 38 cizinců), 70 řádových sester, 25 laických pracovníků, jsou zde 4 charitní střediska. Jednotlivé farnosti jsou od sebe vzdálené stovky kilometrů.

Mezitím se vztahy mezi našimi církvemi opět obrátily k lepšímu. Já mám např. se svým pravoslavným bratrem v úřadě biskupa Longinem ze Saratova a Volžska dobré vztahy. Jsme stejný ročník. A dovoluji si tvrdit, že jsme přátelé. Samozřejmě, naše kontakty ještě vězí v „dětských botách“, ale to je lepší než ve „slepé uličce“. Proto je mi líto, že kvůli mnoha služebním cestám nemohu tento vztah dostatečně rozvíjet.

Není církví, které by si dogmaticky stály tak blízko, jako pravoslavná a katolická. Máme společné úkoly ve světě. Ochrana křesťanských hodnot ve společnosti, sociální angažovanost křesťanů a jejich každodenní svědectví víry, vzdělávání v kněžském semináři, ale i hudba: to jsou některá témata našich rozhovorů v poslední době.

Mluvíte výborně rusky. Potřebujete přesto pomoc lidí s ruskou mateřskou řečí?

Tak dobré to s mou ruštinou zase není. Pokud jde o kázání, pokládám za důležitější, aby byla spíše živá než jazykově dokonalá. Při písemném styku mi pomáhají především řeholní sestry, které vrostly v SSSR. Ostatně sebelepší znalost ruštiny nepomůže tam, kde nemají potuchy o náboženské řeči. 70 let se náboženský slovní poklad v Rusku nerozvíjel. Mluvit o Bohu bylo životu nebezpečno.

Dostanete se při četných cestách do rozhovoru s obvyčejnými lidmi. Udělal

jste jako katolický duchovní nějaké špatné zkušenosti s pravoslavnými, muslimy, židy nebo jinými vyznáními?

Bohužel ano. Protože se přitom jedná o lidi, ve kterých vidím především „sourozence“ a věřící, snažím se pomáhat si, jak se dá. Kdybych teď mluvil o jednotlivých špatných zkušenostech, ničemu by to nepomohlo. Napětí většinou zmizí, když se představím jako katolický duchovní. Skutečně negativní a agresivní reakce jsem zažil během 16 let nejvíce čtyřikrát pětkrát.

Jak dlouho žijete v Rusku? Máte již ruské státní občanství?

Přišel jsem ráno 2. srpna 1990 do Dušanbe v Tádžikistánu. Když byl Josef Werth vysvěcen na biskupa a budoval struktury v Novosibirsku, dorazil jsem 16. června 1991 k Volze. Je to tedy 16 let. Nyní vízum v Rusku nepotřebuji, ale podle platného práva můžu požádat o ruské občanství až v příštím roce. Chci to udělat.

Co Vám dělá při Vaší práci v Rusku největší starosti?

Musel bych mluvit o věcech, o kterých se nerad vyjadřuji, protože jsou smutné. Uvádím je na společného jmenovatele – „nečestné jednání“.

Jste optimista?

To je komická otázka. Byl bych jinak již 16 roků v Rusku?

Podle Světla 4/2008

Co se v mládí naučíš, k stáří jako když najdeš

Když jsem jako kluk byl ve skautském táboře v Podsemíně u Nebákova, u nás na Jičínsku, náš vedoucí nás učil vázat námořnické uzle a při tom říkal: „Co se v mládí naučíš, k stáří jako když najdeš.“ Říkal jsem si: „To jsou povídky pro zajíčky.“ Žádné moře nemáme, tak v životě námořníkem nebudu, ale přesto jsem se naučil vázat lano asi tak, jak to dělají námořníci. A víte, že mi to dnes přišlo vhod? Kevin, syn mé spolužačky a nyní mé společnice, Květy Gregorové – Schlosberg, má pěknou loď a potřeboval posilu na jeho plavbu. Nevěděl jsem, v čem ho mám posílit, ale to jsem brzo poznal.

Vyjeli jsme v neděli ráno autem z Washingtonu D.C. na Annapolis. Přijeli jsme do přístavu Londontown, kde byla jeho loď. Ta však nebyla na vodě, ale za chvíli ji přivezl jeden zaměstnanec z přístavu na velkém pojízdném traktoru a na dlouhých a silných vidlicích ji pomalu spustil na vodu.

Zde začala moje první námořnická práce. Musel jsem loď lany, které mi Kevin hodil ze přídě a ze zádi, přivázat ke dřevěným kúlům na molu, u kterého loď stála, aby nám neuplavala než do ní nanosíme všechny potřebné věci. Nakonec Kevin nastartoval loď a já jsem odvázel lano z přídě a pěkně ho svinul a potom jsme odvázel lano, co drželo záď loď, a s lanem v ruce jsem skočil na loď.

Vypluli jsme do Chesapeakova zálivu. I když je to záliv a ne otevřené moře, pocit máte, jako byste byli na moři, protože nevidíte z jednoho konce na druhý. Asi po hodinové plavbě jsme zastavili u jednoho přístavu, kde bylo hodně lodí. Hned jsem pochopil proč. Byly tam totiž benzínové pumpy. Kevin pěkně zamenévroval k jedné z nich a já zas vyskočil s lanem v ruce a přivázel záď loď a Kevin mi potom hodil lano z přídě a to jsem také pěkně připevnil námořnickým uzlem k železné vidlici na dřevěném molu blízko benzínové pumpy. Natankovali jsme 50 galonů benzínu, neboť nádrž loď nebyla úplně prázdná. Já jsem opět odvázel nejprve přední lano a se zadním lanem v ruce skočil na loď.

Kevin Schlosberg čerpá do své loď zásoby benzínu před naší plavbou

Myslel jsem, že už teď vyjedeme na širé moře, ale kdepak. Kevin opět zastavil u dalšího přístavu. Zeptal jsem se ho, proč zde zastavujeme. Odpověděl mi, že četl v novinách, že zde předvádějí novou velkou loď Chaparrel, která je na prodej. Tak jsme zas vylezli z naší loď, přivázali lana k železným vidlicím na dřevěném molu, vypravili jsme se na prohlídku nové, větší loď než s kterou jsme přijeli. Zatímco Kevin mluvil s majitelem, já jsem se dal do řeči s nějakým člověkem, který právě vylezl z loď a oči mu jen svítily. Myslel jsem si, co může být na té lodi tak zvláštního, tak jsem tam taky vlezl. Stálo to za to. Provedení kajuty bylo prvotřídní. Pěkně zařízená kuchyň, ledničky, záchod a prostory na spaní pro 6 lidí, a hlavně, tato loď byla o 3 stopy větší než Kevinova loď.

Když jsem vylezl z loď ven, povídám jen tak žertem Kevinovi, že kdyby býval nekoupil na cestě do přístavu mamince ten drahý vánoční stromek, co chce zasadit před jejím domem, mohl dát zálohu a mohli jsme mít novou větší loď. V té chvíli Kevinovi vyhrkly slzy z očí. Ta loď totiž již byla prodaná. Myslím, že ji koupil těsně před námi ten člověk, co mu oči tak svítily. Zavínila to ta velká školka, kde jsme se zastavili, aby Kevin vybral a koupil mamince ten vánoční stromek. Vzpomínám si, jak jsem sám v mládí chodil kupovat kytičky a občas i nějaký stromček do Soudné u Jičína, kde měl pan Mazánek pěknou školku a ještě hezčí paní. Od Mazánků až do Jičína vedla krásná lipová alej, která voněla medem, jak ho tam včeličky snášely. Jedině, když krásná paní Mazánková šla lipovou alejí do Jičína, lipová alej voněla místo medem fiolkami. To byly vůně a pohled pro bohy. Za paní Mazánkovou cupital malý černý jezevčík Bobík. Občas se zastavil u nějaké lípy a vyčural. Bobík byl krásný pejsek. Nevím, jestli jsme tenkrát obdivovali více Bobíka nebo paní Mazánkovou. Ta školka u Mazánků v Soudné byla moc pěkná. Pan Mazánek se o ni dobře staral a nebylo divu, že tam chodili všichni z Jičína a ze široka daleka. Byla však malá ve srovnání se školkou, kde jsme se zastavili vybrat a koupit vánoční stromček pro Kevinovu maminku, mou spolužačku Květu. V Americe je všechno velké, a tak u této obrovské školky byly stovky aut a tisíce lidí, ale stromek jsme chtěli koupit právě teď na podzim, kdy je nejlepší čas stromek zasadit. Tím jsme se však zdrželi a potom s lodí pozdě vyrazili do Chesapeakova zálivu.

Bylo již pozdě odpoledne a nám začalo kručet v břiše. Kevin povídal, že byl jednou v restauraci, kde měli velmi dobré kraby, a že doufá, že tu restauraci najde. Jeli jsme hodně dlouho a nakonec podpluli pod Chesapeakovým mostem, ale nikde nic. Jeli jsme tedy dál, až jsme se dostali do malé zátoky, kde jsme uviděli na břehu několik malých domků, tak Kevin zpomalil loď a rozhlížel se kolem a nakonec řekl, že si myslí, že jsme se ztratili. Já nato, aby si z toho nic nedělal, ať zastaví u benzínové pumpy, že se půjdu zeptat na cestu. Kevin se jen usmál a řekl, že nejsme

Lubomír Hromádka přivazuje námořnickým uzlem loď v přístavu.

na žádné dálnici nebo silnici, kde by mohl zastavit u benzinové pumpy, že jsme na vodě, kde nic takového není. Nějaký vašnota, který tam chytal ryby a viděl, že koukáme po břehu k nám připlul v malé lodičce, která vypadala jako maňásek s plachtou, a zeptal se nás, jestli něco hledáme. Kevin mu řekl, že jednou byl v restauraci „Cantler's“ a že ji teď nemůže najít. Ten pán byl asi fajnšmekr, a tak to znal, a povídá: „Jo, pánové, to jste moc přejeli. Musíte jet zpět, podjet ten vysoký dlouhý most a pak ještě pojedete dost dlouho a v druhé zátoce zahnete doprava.“ Poděkovali jsme mu a pomaloučku vypluli, abychom nezvířili vodu a nakonec toho hodného pána i s jeho maňáskem a rybářskými pruty nepotopili.

Až dosud jsem si myslel, že jsem na lodi jen jako pomocný námořník, tak něco, jako závozník v autě. A najednou jsem byl velmi překvapen, když mi Kevin řekl, abych se ujal kormidla a jel zpět sám a našel tu restauraci. A tak jsem jel a pořád jel a když jsme se blížili k tomu vysokému mostu, tak jsem musel dávat dobrý pozor, abych se vyhnul jiným lodím a nenarazil do pilíře mostu. Konečně jsem vjel do druhé zátoky, kde jsem viděl kotvit hodně lodí před rozsvíceným

velkým domem, který stál na návrší. Usoudil jsem, že to musí být ten restaurant, a tak jsem vzbudil Kevina, který spokojeně klímal. Předal jsem mu kormidlo a řízení lodi a vzal jsem do rukou hliníkovou tyč pro případ, že by se Kevin přiblížil k nějaké lodi, když pozpátku manévroval do úzké škvíry, kde by mohl zakotvit. Naštěstí jsem ani tu hliníkovou tyč s gumovým koncem nepotřebovat, protože Kevin zajel k molu naprosto přesně, takže jsem nemusel naši loď od těch druhých odstrkovat. Vyskočil jsem s lanem v ruce z lodě a přivázel je, teď už profesionálně po námořnicku, k ocelovému kůlu. Kevin otevřel okno před kormidlem, které je zde jako ochrana proti větru, a vylezl nahoru na příď lodě a uvázal druhé lano k jednomu z dřevěných sloupů, který vyčuhoval vysoko z vody. Již se mírně stmívalo, když jsme lezli po schodech nahoru do restaurace. U vchodu se na nás zazubila a přivítala nás krásná slečna v šortkách, která mohla někde dělat modelku a ne vodit lidi ke stolu. Na Kevina se pořád usmívala. Asi poznala, že je ještě svobodný. Já jsem již dost dlouho vdovec, ale jelikož mám již méně vlasů, tak jsem si nechal čepici na hlavě, v případě, že by mě chtěla také obdarit nějakým tím úsměvem.

Kevin měl pravdu. V restauraci Cantler's, která se nachází 458 Forest Beach Rd., Annapolis, Maryland se jí výborně. A to je prosím neplacená oznámka. Za všechno jsme museli zaplatit a nebylo to laciné. Kdepak je teď něco laciné? Ale nakonec, peníze budou a my nebudem, to je, co jsem si myslel, když jsem jeli za tmy zpět do přístavu v Londontown. Myslel jsem si, ztratili jsme se za světla, a teď když je tam jako v pytli, jak najdeme cestu zpět? A jeli jsme také proti větru, takže voda stříkala a nebylo skoro vidět. Nikde žádné světlo, žádné patníky jako na silnici, tak jsem měl v sobě malou dušičku. Na štěstí, když jsem se blížili k přístavu v Londontown, byla již ve vodě světla na kůlech a za druhé jsem poznal, že Kevin si počíná na vodě jako dobrý námořní kapitán. A musím říct, že i to, co jsem se v mládí naučil, to vázání námořnických uzlů, mi přišlo teď, na stará kolena moc vhod. Jako kdybych to našel.

*Lubomír Hromádka
Washington, D.C.*

Jerry Jiráček

Vás zve k poslechu hudby
z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM
v neděli v 9.00 a.m.

ČESKÁ MISIE V CHIAGU

počátkem května plánuje opět

GARAGE SALE

Prosíme Vás o darování vhodných věcí:

Nábytek, židle, stoly, pohovky, postele, skříně,
šaty pro děti i dospělé, hračky pro děti, domácí a
sportovní potřeby, kola a další podobné věci.

Prozatím si věci ponechejte doma,
v misii se budou shromažďovat asi týden před akcí.

Za pomoc předem děkujeme.

Informace: 708 - 656 7472 nebo 708 - 533 105

MLADÝM

K zamyšlení...

„Neklamte se, Bohu se nikdo nebude posmívat.
Co člověk zaseje, to také sklídí.“ (Gal 6,7)

Zde jsou někteří muži a ženy, kteří se vysmívali Bohu:

John Lennon (zpěvák): Před léty ve svém rozhovoru pro American Magazine řekl: „Křesťanství zanikne, to zmizí. Nemusím to dokazovat, jsem si tím jist. Ježíš byl OK, ale jeho učedníci byli jen obyčejní lidé. My jsme dnes více známi než byl On.“ (1966) Lennon potom co řekl, že Beatles jsou více známi než Ježíš Kristus, byl šestkrát střelen.

Tancredo Neves (Prezident Brazílie): Během prezidentské kampaně řekl, že získá-li 500 000 hlasů pro svou stranu, tak ani Bůh nezabrání jeho prezidentství. Hlasy sice dostal, ale onemocněl a den předtím než se stal prezidentem - zemřel.

Cazuza (bisexuál, brazilský skladatel, zpěvák a básník): Během show v Canecio (Rio de Janeiro), jak kouřil cigaretu, vyfukoval obláčky kouře do vzduchu a řekl: „Bože, to je pro Tebe.“ Zemřel ve věku 32 let hrozným způsobem na AIDS.

Thomas Andrews (hlavní konstruktér Titaniku): Po dokončení Titaniku se ho reportér zeptal, jak bezpečný bude Titanik. S ironickým tónem odpověděl: „Ani Bůh ho nepotopí.“ Každý ví co se s Titanikem stalo, nedokončil ani svou první plavbu přes oceán.

Marilyn Monroe (herečka): O přestávce jednoho představení ji navštívil Billy Graham a řekl jí, že Duch Boží ho poslal, aby jí kázal. Když vyslechla, co jí kazatel chtěl říci, odpověděla: „Já nepotřebuji tvého Ježíše.“ Za týden byla nalezena ve svém bytě mrtvá.

Bon Scott (zpěvák): Tento populární zpěvák v jedné své písni z roku 1979 zpíval: „Nezastavujte mě, jdu úplně dolů, dolů na cestě do pekla.“ 19. února 1989 byl Bon Scott nalezen mrtev, zadusil se vlastními zvratky.

Příběh z Campinas (rok 2005): V Campinas v Brazílii skupina opilých kamarádů jela vyzvednout kamarádku... Matka ji doprovázela k autu a velmi se strachovala, když viděla její podnapilé kamarády. Chytla dceru, která již seděla v autě, za ruku a řekla jí: „Moje dcero, jdi s Bohem a ať On tě ochrání.“ Dcera jí odpověděla: „Jedině když On (Bůh) pojede v kufru, protože tady už je přeplněno.“ Po několika hodinách matka dostala zpráva, že měli havárii. Všichni zahynuli, auto

Ve středu 10. dubna 1912 kolem poledne vyplul Titanic ze Southamptonu v Anglii s cílem dorazit do New Yorku v USA. Jižně od ostrova Nový Foundland se po srážce s ledovcem v noci z neděle 14. na pondělí 15. dubna 1912 potopil ve 2 hodiny 20 minut ráno. Včetně posádky vyplul Titanic s 2207 osobami na palubě, z nich 1496 nehodu nepřežilo, zachránilo se pouze 711 osob.

bylo tak zdemolované, že se nedalo poznat, jaké bylo značky. K překvapení všech však kufr auta zůstal neporušený. Policie řekla, že si to nedovedou vysvětlit, jakto že kufr zůstal nedotčený. K jejich údivu našli uvnitř bednu vajec a ani jedno nebylo rozbité.

Christine Hewitt (jamajcká žurnalistka a herečka): Prohlásila, že Bible (Slovo Boží) je nejhorší kniha vůbec, která kdy byla napsaná. V červnu 2006 byla nalezena ve svém autě ohořelá, takže ji skoro nebylo možné ani identifikovat.

Mnoho významných lidí zapomnělo, že žádnému jinému jménu na světě nebyla dána taková autorita jako jménu Ježíš.

Mnoho lidí již zemřelo, i my jednou zemřeme, ale jediný Ježíš zemřel a opět vstal a žije stále.

Ježíš řekl:

„Já jsem přemohl svět!“ (Jan 16,33)

A dále dodává:

Každý, kdo se ke mně přizná před lidmi, k tomu se i já přiznám před svým Otcem v nebi; kdo mě však zapře před lidmi, toho i já zapru před svým Otcem v nebi. (Mat 10,32-33)

Pomodlete se tuto modlitbu a pozorujte jak Bůh pracuje:

Pane, Ty víš, že Tě miluji a že Tě potřebuji. Přijď do mého srdce, do mé rodiny, do mého domu a k mým přátelům. Ježíši buď mou cestou a životem. Amen.

*Z elektronické pošty připravil
František Klaban, Kanada*

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

Následník trůnu František Ferdinand a poslední panovník českých zemí Karel I.

Následník trůnu František Ferdinand

Otcem Františka Ferdinanda byl Karel Ludvík, syn arcivévodkyně Žofie. Karel Ludvík měl tři bratry a to Františka Josefa, Maxmiliána a Ludvíka Viktora. Matkou Františka Ferdinanda byla princezna Annunciata z neapolské větve Bourbonů. Dne 18. prosince 1863 se Karlu Ludvíkovi a Annunciatě narodil prvorozený syn, dostal jméno po pradědečkovi, rakouském císaři Františkovi, druhé jméno bylo po matčině otci, po neapolském Ferdinandovi. Annunciata nebyla s dětátkem spokojena, měla obavy zda přežije. Dítě bylo drobné, slabé, průsvitné. Proto Annunciata usilovala o to, aby František Ferdinand měl bratra. Byl jím Otto, který se narodil v dubnu 1865. Ale Otto byl stejně slabý jako František Ferdinand. V roce 1868 se narodil Annunciatě třetí syn, Ferdinand Karel. Po třech synech pak Annunciata v roce 1870 dala život dceři Markétě Žofii. Malé Markétě Žofii Annunciata obětovala poslední síly svého souchotinami vyčerpaného organismu. Zemřela v květnu 1871 ve věku osmdvaceti let.

Po smrti Annunciaty Karel Ludvík přesídlil na svůj zámek Wartholz. Ve svých osmatřiceti letech, už po druhé ovdovělý, se pokoušel vychovávat své čtyři potomky sám. Výchova v habsburském rodě kladla na chlapce vysoké nároky. Arcivévodové byli od malička cepováni především na elitní vojáky. Ale všechny děti Karla Ludvíka byly po matce slabé a křehké, stále byly nasydlé. Proto si jejich otec nepřál, aby se jeho synové v útlém věku podřizovali vojenskému drilu. Přál si především, aby jeho děti byly zdravé, spokojené a osvojily si všechny potřebné „manýry“. Ale výchova čtyř potomků začala Karla Ludvíka zmáhat. „Děti potřebují matku“ prohlásila rozhodně arcivévodkyně Žofie a doporučila Karlu Ludvíkovi, aby se ucházel o dceru portugalského krále, infantku Marii Terezii. Při jedné z prvních návštěv Marie Terezie Karla Ludvíka nesmírně potěšila, když mu řekla: „Nechci být macechou, ale matkou

tvých dětí.“ Sňatek se konal v červenci 1873. V té době bylo Karlu Ludvíkovi čtyřicet a mladé nevěstě Marii Terezii 18 let. Marie Terezie měla schopnosti vynikajícího pedagoga; byla milá, vstřícná, laskavá, ohleduplná, takže si brzy získala přízeň a také srdce všech čtyř dětí Karla Ludvíka. Marie Terezie se dětem a své rodině oddala celou svou bytostí. Děti u ní nacházely pochopení, pomoc, záštitu, obětavou lásku. Marie Terezie s taktem vnímala jejich individuální zvláštnosti. Ze své vstřícnosti a laskavosti Marie Terezie neslevila ani poté, co přivedla na svět své vlastní dvě dcerky a to v roce 1876 Annunciatu a v roce 1878 Alžbětu.

Miláčkem Karla Ludvíka byl jeho syn Otto, na kterého František Ferdinand žárlil. Marie Terezie první pochopila, proč se František Ferdinand trápí a také ho začala protěžovat jako své nejmilejší dítě, aby Františka Ferdinanda zbavila komunikačních zábran, nejistoty a komplexu méněcennosti. Ale pro své okolí zůstával František Ferdinand nadále nedůvěřivý a citově uzavřený. Jeho srdce si dokázaly získat jen dvě ženy a to macecha Marie Terezie, kterou vnímal jako skutečnou matku a pak jeho příští žena hraběnka Žofie Chotková. Ale nepředvíháme událostem.

V roce 1875 bylo Františku Ferdinandovi 12 let. V tom roce se stal nejbohatším Habsburkem. Své bohatství nabyl dědictvím po modenském vévodovi Františkovi V. z Este, který zemřel bezdětný. Svá panství, z nichž některá ležela v Čechách, spolu s přídomkem d'Este osamělý Habsburk odkázal testamentem mladičkému příbuznému Františku Ferdinandovi. Ale i takto obdarovaný a bohatý Habsburk se nemohl vyhnout svým vojenským povinnostem. Už ve svých patnácti letech získal František Ferdinand hodnost poručíka. Císař Františku Ferdinandovi udělil řád Zlatého rouna, ale nepovyšoval ho. Skutečné vojny se František Ferdinand dočkal až v devatenácti, kdy byl povýšen na nadporučíka a na jaře 1882 byl odvelen k císařským myslivcům. Na podzim roku 1883 byl pře-

řazen od pěchoty ke kavalerii – 44. dragounského pluku do nejstaršího rakouského města Enze. Tam pobyl pět let do roku 1888. Načež byl povýšen na majora, aby ve funkci velitele jednoho z praporů pražského 102. pěšího regimentu asi jeden rok odsloužil v Praze (1889). Šlo o rok důležitý. (Na plesu totiž uviděl Žofii.) Pak byl přeložen do uherské Šporoně, kde se jako plukovník d'Este stal velitelem regimentu husarů. Ale František Ferdinand zatoužil po návratu do Čech.

Movité a nemovité majetek Ferdinanda d'Este v Čechách

Když František Ferdinand d'Este dosáhl plnoletosti, dostal veškerý svůj majetek plně k dispozici. Kromě jihočeského panství Chlumu u Třeboně mu také od roku 1887 patřilo Konopiště. Zámek koupil ve svých čtyřiaadvaceti letech a to od knížete Františka Lobkovic za šest milionů zlatých. K zámku patřily rozsáhlé lesy a honitby, polnosti, pivovar, cukrovar, hospodářské dvory, atd. František Ferdinand začal systematicky svůj majetek zvelebovat. Jeho kočár se neustále pohyboval mezi Pražským hradem, Chlumem u Třeboně a Konopištěm. Romantický zámek v Konopišti a konopišťské lesy bohaté zvěří si získaly arcivévodovo srdce. Navázal úzké kontakty s majitelem zámku v Průhonicích, hrabětem Sylva-Taroucou, a začal se zajímat o zahradní architekturu a pěstování rostlin. Obdivoval průhonický park a v Konopišti chtěl vybudovat obdobný, ba ještě větší a bohatší. Plánoval kolem zámku Konopiště vybudovat nejkrásnější zahradu ve střední Evropě. Konopiště se mělo stát druhou císařskou rezidencí.

Cesta Františka Ferdinanda kolem světa

Budovatelské plány Františka Ferdinanda přerušila nemoc. Začalo ho píchat na prsou, začal kašlat a hubnout. Léky nezabíraly, cítil se slabý a vyčerpaný. Lékaři doporučovali další léčbu medikamenty a klid.

František Ferdinand se rozhodl pro léčbu mořským vzduchem a pro cestu kolem světa a tuto léčebnou túru pojal jako vědeckou expedici. Jeho cesta kolem světa trvala od prosince 1892 do října 1893. Největší část cesty vykonal na křižníku „Císařovna Alžběta“. Viděl velkou část Afriky, Asie, Austrálie, Ameriky. Také Cejlón, Bombaj, Kalkatu, Singapur, Sydney, Borneo. Prokřižoval Japonsko. V Jokohamě přisedl na anglický parník, přeplul Pacifik a v úžasu, inspirován tamní demokracií a ústavou, státním zřízením, s nadšením procestoval USA. Okouzlen a plný bohatých zážitků a dojmů si vrátil do Evropy.

Ale tak náročná cesta neposloužila jeho zdraví. Byl stále velice unavený, cítil se slabý. Navštívil lázně v Meranu a ve sv. Mořici, ale nevydržel tam dlouho. Právě v době, kdy nalezl osobní štěstí a zamiloval se do půvabné hraběnky Žofie Chotkové, našli lékaři v jeho vykašlávaných hlenech bacily tuberkulózy. Navštívil Tyroly, Jadrán, několik měsíců pobyl v Egyptě. Následovaly léčebné pobyty ve Středomoří, Švýcarsku, v Alpách a jinde. Léčba a rekonvalescence trvaly přes dva roky. Teprve v dubnu 1898 byl oficiálně uznán za vyléčeného. Na jeho vyléčení půvabná Žofie měla bezpochyby nejméně poloviční podíl. Toužil po setkání s ní, v její společnosti se cítil šťastný. Proto František Ferdinand tak statečně a trpělivě bojoval se svou nemocí a podřizoval se léčebným procedurám. Zase co nejdříve chtěl být ve společnosti okouzlující Žofie Chotkové.

Obdiv, láska a morganický sňatek

Z osmi dětí hraběte Chotka byla Žofie v pořadí pátá. Rodina Chotkova patřila k nejstarší domácí šlechtě, platila za českou, ačkoli už nikdo z nich česky nemluvil. Žofie byla vysoká a štíhlounká, měla krásné hnědé oči a bohaté kaštanové vlasy. O své budoucnosti si iluze nedělala, majetek rodiny se rozplynul, nebylo ani na slušné věno. Počítala s tím, že se stane dvorní dámou a tak tomu i bylo u dvora arcivévodkyně Isabely v Prešpurku. Tuto rodinu arcivévodkyne František Ferdinand d'Este často navštěvoval, aniž někdo u dvora tušil, že následník trůnu je zamilován do dvorní dámy, Žofie Chotkové. Sladké tajemství prozradily zapomenuté hodinky Ferdinanda d'Este s obrázkem půvabné Žofie. Arcivévodkyně Isabela vyvolala skandál a hned informovala císaře ve Vídni, že následník trůnu se chová jako nerozumný studentík.

František Ferdinand d'Este však Žofii nejen obdivoval, ale ve svém srdci ji skutečně miloval. Proto ve Vídni požádal o audienci, aby si u císaře vyžádal povolení k sňatku.

Následník trůnu znal pragmatickou sankci i „ústavu habsburské dynastie“ a bylo mu známo, že se od něho očekával sňatek s princeznou z královského rodu, všechny ostatní nevěsty byly zakázané, sňatky s nimi byly pokládány za nerovné, neboli morganické. Arcivévodové Františka Ferdinanda přemlouvali, aby ve vlastním zájmu a v zájmu koruny se vzdal Žofie, ať se ze sňatku kavalírsky vyvlékne, že takový sňatek přinese oběma manželům jen samé problémy. Obdobně před takovým sňatkem Žofii varovala celá její rodina. Do nátlaku se zapojil také celý císařský dvůr, církevní představitelé, vysocí úředníci. Ze všech stran se na oba zamilované valily intervence, varování i pohružky. Ale oba zamilovaní se nevzdávali, osvědčili pevnost v lásce, houževnatost ve vzdoru. Císař František Josef I. vypočítal podmínky, za jakých je ochoten k nerovnému sňatku přivolit. Následník trpěl, vydržel a přikývl. „Budeš mít, cos chtěl!“ sdělil mu císař s rozhořčením.

Ve vídeňském Hofburgu dne 28.června 1900 za účasti veškeré honorace monarchie ministr zahraničí Goluchovskij přečetl Františku Ferdinandovi d'Este následující podmínky smlouvy: „My, arcivévoda František Ferdinand d'Este, prohlašujeme naše pevné a dobře uvažované rozhodnutí pojmout za manželku vysoce urozenou hraběnku Žofii Chotkovou. Dříve než přikročíme k uzavření manželského svazku prohlašujeme, že naše manželství není rovnorodým, nýbrž morganickým, a za takové má být na věčné časy považováno, následkem čehož ani naši paní manželce, ani dětem nepřináleží práva, pocty, tituly, erby, výhody a zejména jim pak nepřísluší právo na následnictví trůnu.“

Bouře se odehrávala v duši následníka trůnu, jen chabě maskoval své pokoření. Pak podepsal smlouvu, mlčky opustil Hofburg a za tři dny později se oženil. Svatba následníka trůnu Františka Ferdinanda d'Este se konala 1.července 1900 na vdovském sídle milované macechy Marie Terezie v Zákupcích. Nikdo z habsburského příbuzenstva nepřijel. Byla přítomna jen nevlastní matka Františka Ferdinanda a její dvě dcery. Z hraběcí rodiny Chotků pak byly přítomny jen sestry nevěsty s chotí. Novomanželům poželhal zákupský děkan, asistovali mu dva kapucíni. Byla to prostá svatba, ale novomanželé pak spolu žili šťastně,

v lásce jak v pohádce, až do své smrti. Předčasné a tragické...

Reformní plány následníka trůnu inspirované americkým federativním systémem

Následník trůnu František Ferdinand d'Este nebyl stoupencem americké demokracie, ale americký federativní systém pokládal za inspirativní. Na Rakousku – Uhersku mu vadila dualistická koncepce, byl zaujat proti Maďarům. Jako protiváhu Maďarům hodlal František Ferdinand zvýraznit postavení Slovanů v monarchii. V březnu 1913 dokonce následník trůnu přijal na Konopišti představitele Slovenské národní strany, kteří ho seznámili s naprosto zoufalým postavením svého národa v rámci Uher. Představa přetvoření monarchie měla zpočátku podobu vytvoření trojstátí. Vedle Rakouska a Uher měl říši tvořit stát Jiho-slovanů - Velké Chorvatsko tvořené Dalmácií, Hercegovinou, Bosnou, Chorvatskem a Slavonií. Avšak později si následník trůnu uvědomil, že by se v rukou Jiho-slovanů ocitlo prakticky celé pobřeží habsburské monarchie a s ním i válečné námořnictvo. Proto Františka Ferdinanda zaujala koncepce rumunského politika a spisovatele Aurela Cyrila Popovici, která byla zveřejněná v knize Spojené státy Velkého Rakouska. Toto Velké Rakousko by bylo tvořeno ze šestnácti států zformovaných na základě národnostního a jazykového principu, které by část své svrchovanosti jako armádu, finance, zahraniční politiku a podobně přenechaly ústřední vládě ve Vídni. Jedním z těchto šestnácti států měly být i Čechy a Morava, zabírající území o něco větší, než byl v letech 1939 až 1945 někdejší Protektorát. Nové uspořádání celé říše můžete vidět na obrázku na protější straně.

Pokud jde o zahraniční politiku, hodlal se následník trůnu orientovat na spojenecký svazek tří monarchií Rakouska, Německa a Ruska. František Ferdinand d'Este si přál, aby Rakousko mělo silnou a moderně vyzbrojenou armádu, a dokonce v ní viděl záruku jednoty říše, nechtěl monarchii zavléci do války, protože tušil, že by pro Rakousko válka nemusela dopadnout dobře. Byl mužem míru a válka byla podle Františka Ferdinanda „matkou revoluce“, čehož se jako přesvědčený konzervativce obával ze všeho nejvíce. Budoucnost pak potvrdila, že jeho odhad byl správný. Ale o tom František Ferdinand již nevěděl.

Takto chtěl František Ferdinand přebudovat monarchii na základě studia poměrů ve Spojených státech amerických. Federace měla proměnit říši ve větší množství menších správních útvarů podle většinových etnik pod jednou centrální mocí.

Sarajevský atentát

Na podzim 1913 oznámil následník trůnu, že se v červnu příštího roku zúčastní manévru v Bosně blízko srbských hranic. Bylo to odvážné prohlášení, protože půda Bosny a Hercegoviny, anektovaných Rakousko-Uherskem v roce 1908, byla velmi horká. Sousední Srbsko tehdy proti této anexi ostře protestovalo a v zemi panovaly velmi silné protihabsburské nálady. V samotné Bosně a Hercegovině se objevily letáky vyzývající k zavraždění následníka trůnu a jeho manželky. Vedoucí politické sekce bosenské zemské vlády hrabě Carlo Callas a stejně tak sarajevský policejní ředitel Idmund Gerde varovali vojenského velitele Bosny a Hercegoviny polního zbrojmistra Oskara Potioreka před fanatismem bosenských mladíků. Ten však posměšně zareagoval tvrzením, že „mají strach z dětí“. V souvislosti s návštěvou následníka trůnu Františka Ferdinanda měl jiné starosti: kdo se má zúčastnit slavnostní večeře, jaké má být menu, jaké skladby má hrát orchestr k tabuli a zda bude včas do Sarajeva dopravena císařská standarta pro automobil následníka trůnu.

Před odjezdem na manévry do Bosny Františku Ferdinandovi byl na zámku Konopiště doručen telegram bez podpisu obsahující pouze větu: „Nejezděte do Sarajeva, čeká vás smrt!“ Ten však telegram zmačkal a zahodil. V neděli 28.června 1914 přijel v 9.50 hodin zvláštní vlak s následníkem trůnu a jeho chotí na nádraží v Sarajevu. Zde přisedli do otevřeného au-

tomobilu a projížděli mezi rozjásanými špalíry obyvatel městem slavnostně vyzdobeným černo-žlutými rakouskými a červeno-žlutými bosenskými prapory. Na Appelově nábřeží čekal první atentátník, který hodil bombu na plátěnou střechu automobilu. František Ferdinand, jedoucí ve slavnostní uniformě generála jízdy, však bombu pohotově odrazil. Dalšímu atentátníku Gavrilu Principu se však jeho záměr podařil. Mladík zvedl ruku do vodorovné polohy a v úhlu 45 stupňů ze vzdálenosti šesti kroků vystřelil na ná-

sledníka trůnu. První Principův výstřel zasáhl Žofiiu břišní aortu, druhý krční tepnu Františka Ferdinanda. Přitom atentátník vůbec nebyl schopen v silném rozrušení mluvit.

Z úst následníka trůnu vytryskl tenký pramének krve. Žofie vykřikla: „Proboha! Co se ti stalo?“ a ... sklouzla ze sedadla na kolena arcivévody. Sám smrtelně zraněný následník trůnu se nad ní sklonil a zoufale zvolal: „Žofinko! Žofinko! Neumírej mi! Zůstaň pro mé děti!“ Vévodkyně Žofie byla mrtvá. Její manžel ji přežil jen o čtvrt hodiny. A tak v těchto patnácti osudových minutách jejich tři děti ztratily vzorné, milující a milované rodiče. Tenkrát nejstarší dceři Žofii bylo 13 let, Maxovi 12 a Arnoštovi 10 let.

Výstřely v Sarajevu se staly záminkou k vypuknutí I. světové války, která se nakonec stala hrobem habsburské monarchie. Dne 21.listopadu 1916 zemřel ve svých šestaosmdesáti letech monarcha František Josef I. Na uvolněný habsburský trůn nastoupil Karel I., poslední habsburský panovník.

Karel Habsburský

Karel I. se narodil 17.srpna 1887 na zámku Persenbeug v Dolním Rakousku. Jeho rodiči byli velkovévoda Otto a princezna Maria Josefa Saská, dcera posledního saského krále. Následník trůnu František Ferdinand d'Este byl bratrem velkovévody Otty, takže byl Karlovým strýcem. Císař František Josef I. byl Karlovým prastrýcem.

Karel dostal hlubokou katolickou výchovu. Po zavraždění svého strýce arcivévody Františka Ferdinanda v Sarajevu rukou atentátníka 28.června 1914, se Karel stal nástupcem trůnu Rakouska – Uherska. Smrt císaře Františka Josefa I. uprostřed první světové války 21.listopadu 1916 ho učinila rakouským císařem. 30.prosince byl korunován na krále Maďarska. V roce 1916 bylo Karlovi devětadvacet let. Říši převzal v neutěšeném stavu, uprostřed ničivého válečného konfliktu. Po korunovaci v Uhrách uvažoval, že by mohl přijmout i českou korunu. Karel I. hned po svém nástupu na trůn zrušil rozsudky smrti nad českými „velezrádci“ Karlem Kramářem a Aloisem Rašínem, které později propustil z vězení.

Karel usiloval o soužití národů. Pochopil, že monarchie zaostává a že je třeba něco dělat, slibným řešením viděl federalizaci celé monarchie. Karel I. byl pružnějším politikem nežli jeho prastrýc a symbol starého mocnářství František Josef I. Federalizaci celé monarchie Karel I. také připravil a nakonec i vyhlásil, ale bylo už pozdě. Osud dějin nedal Karlovi I. dost času a prostoru pro realizaci svých plánů a restaurování celé monarchie. Na konci roku 1918 přišla kapitulace Rakouska - Uherska i Německa. V červnu 1919 byla podepsána versailleská mírová smlouva s Německem a 10.9. 1919 saintgermainská mírová smlouva s Rakouskem. Císař a král Karel I. nikdy neabdikoval, ale 23.11. 1918 se dočasně (leč navždy) vzdal uherského trůnu. O návrat na uherský trůn se pokusil v březnu a v říjnu roku 1921, ale jeho snahy byly zmařeny. Poslední rakousko-uherský císař a král Karel I. Habsburský byl nakonec v roce 1922 poslán i s manželkou Zitou a se všemi osmi dětmi do vyhnanství na portugalskou Madeiru.

Karel I. se oženil s princeznou Zitou Parmo-Bourbonskou 21. října 1911. Jejich manželství je možné považovat za ideální. Nejkrásnější roky svého života Karel se Zitou prožili v Čechách. Na Madeiru pro nedostatek finančních prostředků Karel se Zitou a se všemi dětmi žil ve vlhkém domě, tam také smrtelně onemocněl. Celá rodina žila v chudobě. Karel snášel utrpení bez nářků, odpustil všem, kdo se proti němu provinili a zemřel 1. dubna 1922 ve věku 35 let. V roce 2004 papež Jan Pavel II. posledního rakousko-uherského císaře Karla I., který byl i posledním habsburským panovníkem českých zemí prohlásil za blaženého.

Alena Kulheimová, Česká republika

Healing a Hurting Heart

On the evening of Valentine's Day 1884, a man in New York City retired to his bedroom where he opened his daily journal. On that date - February 14 - he slashed a huge "X" across the page and underneath scribbled this sentence: The light has gone out of my life. Two tragic events brought on that despairing sentence. On February 12 his wife, Alice, had given birth to a baby girl, but the following day complications from the labor and delivery developed and his wife became seriously ill with infection. As he held his wife in his arms he was heard pleading, "Let her live...let her live."

Then sometime during that long night someone slipped into the bedroom and whispered in the man's ear, "If you want to see your mother, Martha, before she dies, you should come downstairs now." He briefly left his bedroom and walked down a flight of stairs to his mother's room where he held her until she died at 3:00 AM. Returning upstairs, the man then held his wife until she also died at two o'clock that afternoon. The grief in the air was punctuated periodically by the cries of a two-day-old motherless infant. Two days later, the man followed identical rosewood caskets down the center aisle of the Fifth Avenue Presbyterian Church where he had married Alice four years earlier. The sanctuary was packed with some of New York City's most distinguished citizens. Many who were present concluded that the twin blows of death would leave him emotionally damaged permanently.

Yet the man who experienced such a devastating Valentine's Day did recover from those losses. Over time, his wounded heart was healed. He would continue through life, marrying again, serving as assistant secretary of the Navy and governor of New York, and then becoming president of the United States. Teddy Roosevelt is an excellent example of the truth that all of us can rise above suffering, that

wounded hearts can be mended, that we can be whole again, that life can be good despite harsh blows.

Tending - and mending - a wounded heart takes time, patience, and fortitude. When life deals us devastating blows, the following steps may help mend our hearts.

1. Tap into the reality that we are created to heal. This is a law of life. If we accidentally cut our finger while working in the kitchen, a scar forms and the bleeding stops. Within a few days the skin renews itself, rendering the cut invisible. The principle of healing that operates on the physical level is also true on the emotional level. Take heart from these biblical statements affirming that God's intent is for us to heal and recover:

* The Lord is near to the brokenhearted, and saves the crushed in spirit (Ps 34:18)

* He heals the brokenhearted, and binds up their wounds. (Ps 147:3)

* I will bind up the injured, and I will strengthen the weak. (Ezek 34:16)

* Do not fear, for I am with you, do not be afraid, for I am your God; I will strengthen you, I will help you. (Isa 41:10)

* I will restore health to you, and your wounds I will heal. (Jer 30:17)

2. Remember that all progress takes place one step at a time. A building is constructed one floor at a time. A business is grown one customer at a time. "The journey of a thousand miles begins with one step," noted the Chinese philosopher Lao Tse. When we have been hurt and are in need of healing, often the best course of action is to simply move forward one step at a time.

This principle actually saved the life of Eric Sevareid, the well-known author and news correspondent. During World War II, he and several others had to bail out of an Army transport plane having mechanical problems. They parachuted deep into the mountainous jungles of the Burmese-Indian border. Once on the ground they began a painful, plodding march out of the

jungles to meet up with friendly forces. "We were faced with a 140-mile trek, over mountains, in August heat and monsoon rains," Sevareid recalls. During the first hour of the march, he accidentally stepped on a nail that punctured deep into his foot. By evening he had bleeding blisters the size of a half-dollar on both feet. "Could I hobble 140 miles? Could the others, some in worse shape than I, complete such a distance? We were convinced we could not. But we could hobble to that ridge; we could make the next friendly village for that night. And that, of course, was all we had to do."

3. Alter your life by altering your attitude. The mind is a powerful tool, noted the seventeenth-century writer John Milton. It can "make a heaven of hell, a hell of heaven." What we think profoundly affects our outlook and response. When the facts can't be changed, we need to change our attitude. Author Arthur Gordon recalls the bleakest period of his life was the winter of 1942-1943. He was with the Eighth Air Force in England. The base where he lived was carved out of the sodden English countryside and was a sea of mud. "On the ground, people were cold, miserable, and homesick. In the air, people were getting shot. Replacements were few; morale was low," he remembers.

However, there was one sergeant who was always cheerful, good humored, and smiling. Gordon watched him one day as he struggled in the freezing rain to salvage a plane that had skidded off the runway into a seemingly endless mire of mud. The sergeant was happily whistling as he worked. "Sergeant, how can you whistle in a mess like this?" Gordon asked. With a mud-caked grin, the sergeant replied simply but eloquently, "Lieutenant, when the facts won't budge, you have to bend attitudes to fit them, that's all!"

Victor M. Parachin
Liguorian, February 2008

Profiles and oeuvres of Czech Artists

Albín Polášek

(February 14, 1879 - May 19, 1965)

As we continue our journey through the legacy of Czech born artists of the past we encounter a sculptor whose roots were firmly planted in a lovely town in northern Moravia, Frenštát pod Radhoštěm, but whose major oeuvre was created on the American soil. Unlike many Czech born artists who became agnostics in later years of their lives, Albín Polášek remained an ardent Roman Catholic. Furthermore, most of his religious works are easily accessible to American audiences. It is quite appropriate that due to the approaching Easter season we devote this artistic feature to the religious sculptures inspired by the agony of Christ. We will dispense with the biographical data of Albín Polášek in this issue of Voices of the Nation in order to present our readers with his most outstanding sacred motives carved in stone. We plan to feature Polášek's secular sculptures in the next issue of our monthly publication. The following illustration and poignant story is taken from the book *Albin Polasek: Man Carving His Own Destiny* by Emily Polasek:

The Victorious Christ

It had long been a dream of Albin Polasek to create a Christ that would portray the victory He surely felt when He prayed, "Father, forgive them for they know not what they do."

The carving of the body was simple enough for him, but when he began the face he was unable to produce the strength, the intelligence, the tenderness, and still the triumph for which he was striving. In his agony for inspiration he prayed, "Oh God, help me to carve this triumphant Christ!"

Later in the day there was a knock on his door. When he opened it, he was greeted by a stranger with a beautiful face who spoke to him in his native Bohemian tongue. "I am a carpenter," he said, "And I very much need work. I was told that you have helped others to find employment among your friends, and I thought you might help me."

Mr. Polasek invited him in, and as he talked with the man he became so fascinated with his beautiful face that he immediately began to work on the Christ head. "I hope you don't mind if I continue to work as we talk. As a matter of fact, I, myself, need some work done." As the sculptor breathlessly described in detail the shelves and other work he needed he continued to carve.

It was arranged that the carpenter would return to work at eight the next morning. However, to Polasek it always remained mysterious that he took advantage of that unexpected short visit, for he never again set eyes upon the stranger.

Tony Jandáček

Photo on back page:

Albín Polášek: Th 12th station of the Cross: „Jesus dies on the Cross. – The sculptor worked three years on the Stations of the Cross in bronze relief. The circular medallions are placed in St. Cecilia's Cathedral in Omaha, Nebraska.

